

**GD
ZN**
magzn

AKO BOJOVAŤ SO SAMOTOU?

AKO BOJOVAŤ SO SAMOTOU?

Tento článok si môžete vypočuť aj v [audio verzii](#).

1. NEODSUDZUJ SA

Ako ľudia sme stvorení na to, aby sme prežívali vzťahy a prepojenie s ostatnými. Keď sa cítime osamelo, je to vlastne signálom, že potrebujeme kontakt, blízkosť a pozornosť. Tieto veci sú pre nás skutočne dôležité. Prežívanie samoty nie je znamením zlyhania ani niečo, za čo by sme sa mali hanbiť. Namiesto odsudzovania sa skús zamyslieť nad tým, čo ti môže naozaj pomôcť.

2. ZASTAV SA

Keď sa ocitneme v samote, najmä ak je to ne-dobrovoľne, môže nás to občas oklamať, spochybníť naše vnímanie reality a spôsobiť, že strácame pevnú pôdu pod nohami. V takých chvíľach ťa chcem povzbudiť k zastaveniu sa. Zhlboka sa nadýchni a vydýchni, a sústreď sa na to, že aj uprostred tejto samoty je v tebe prítomný živý Boh. Pamätaj, že v Ňom „žijeme, dýchame, hýbeme sa a sme“ (porovnaj Sk 17:28), a to nám dáva silu a nádej.

3. ROZLIŠUJ

Samota môže byť občas veľmi prospešná a z času na čas ju každý z nás potrebuje na to, aby si oddýchol a zamyslel sa. Avšak pocit osamelosti je úplne iná vec. Ten v nás zvykne sýtiť nepríjemné myšlienky a emócie, ktoré sa môžu objaviť aj keď sme v prítomnosti iných ľudí. Preto je veľmi dôležité si to uvedomiť a priznať, najmä pred sebou samým. Skús pomenovať svoje pocity, zamyslieť sa nad tým, čo ich spôsobuje, a zvaž, čo naozaj potrebuješ. Týmto procesom môžeš nájsť cestu k lepšiemu porozumeniu sebe a svojmu vnútornému svetu.

4. POSILNI SA

Niekedy sa môže zdať, že samota a osamelosť zasahujú iba nás, a že sme v tom úplne sami. No opak je pravdou. Biblia je plná príbehov ľudí, ktorí prežívali podobné pocity osamelosti ako my (**pozri napr.: 1Kr19:3-4; Ž22:2; Ž25:16; Jn16:32; Mt27:46, 2Tim4:16**). Zároveň nám Božie slovo ponúka množstvo uistení, ktoré nám pripomínajú, že nikdy nie sme sami (**pozri Gn28:15; Iz43:2, Joz1:5,9; Mt28:20, Heb13:5, Ef2:19**). Nahrádzaj svoje nepokojné myšlienky pravdou, ktorú nad tebou vyhlasuje Boh. Modlí sa s vedomím, že Boha zaujíma to, ako sa máš a rozumie tomu viac, než ktokoľvek iný.

5. VENUJ SI ZÁUJEM

Okrem toho, že nás obklopuje láskyplná prítomnosť Boha, vždy máme na blízku aj sami seba. Čas, ktorý strávime osamote, môže byť skutočným darom – priestorom na hlboké vnímanie seba, zamyslenie sa nad tým, ako sa cítíme, čím žijeme a čo naozaj potrebujeme. Vzťah so sebou je na celý život, no nie vždy mu venujeme dostatok pozornosti. Preto si dopraj čas na seba(s)poznávanie, objavovanie svojich túžob, hodnôt, životného smerovania a rozvíjanie svojho potenciálu.

6. ČERPAJ

Preferencia času stráveného osamote určite súvisí s tým, či sme introvertní alebo extrovertnejšie ladení. Napriek tomu je čas strávený osamote skvelou príležitosťou na to, aby sme sa venovali tomu, čo nás naozaj baví, prináša radosť, pomáha relaxovať či rozvíjať sa, a nie je pre nás povinnosťou. Ber ohľad na svoju individualitu a vyber si aktivity, ktoré ťa napíňajú, aj keď na ne bežne nemáš čas. Užívaj si každý okamih, ktorý je o tom, že (nič) nemusíš, len jednoducho chceš.

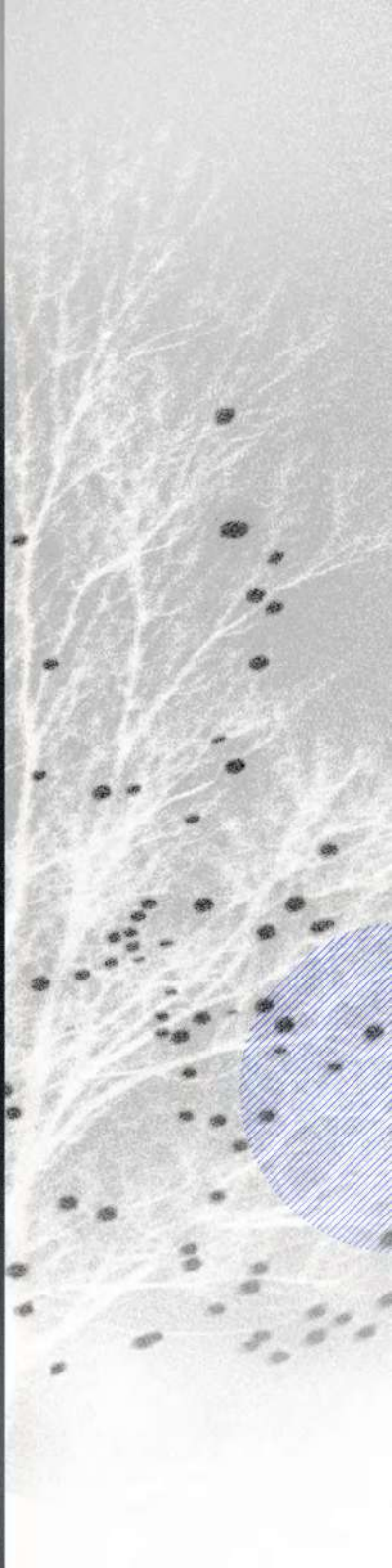
7. DARUJ POZORNOSŤ

Paradox dávania je fascinujúci v tom, že pri ňom dostávame omnoho viac, než by sme čakali. Láskavosť voči druhým, či už sú to naši blízki alebo úplne neznámi ľudia, sa ukázala ako silný faktor životnej spokojnosti. Nezištné gesto, malý akt lásky či len obyčajný úsmev dokážu vykoreniť naše negatívne pocity a priniesť do nášho života radosť. Keď sa cítiš osamelo, skús zmeniť svoj pohľad smerom von, k druhým. Napíš niekomu povzbudivú správu, pochváľ niekoho za jeho snahu, alebo jednoducho ponúkni pomoc tým, ktorí to potrebujú. Môžeš dokonca kúpiť kávu neznámemu človeku a urobiť mu deň krajším. Nechaj sa viesť vlastnou kreativitou a sleduj, ako sa tvoj život zrazu obohatí.

8. INVESTUJ DO VZŤAHOV

Nebezpečenstvo osamelosti spočíva v tom, že sa môžeme nevedomky uzavrieť do svojich vlastných myšlienok a pocitov, ktoré nás izolujú od ostatných. Na chvíľu sa to môže zdať ako útočisko, kde sa cítime v bezpečí. Ale v skutočnosti nás to odrezáva od toho, čo naozaj potrebujeme – cítiť sa prijatí, počuť a pochopení ľuďmi, ktorým na nás záleží. Kvalita našich vzťahov priamo ovplyvňuje kvalitu nášho života. Preto investuj čas do budovania priateľstiev a spoločenstva, ktoré ti môže priniesť radosť a pocit spolupatričnosti. Zmeň online interakcie na skutočné stretnutia, spoločné aktivity a nezabudni si užiť chvíle plné zážitkov s ľuďmi, s ktorými práve si. Pamätaj, že aj ty si jedinečný dar a skutoční priatelia sú vzácnosť, o ktorú sa oplatí dbať, pretože nie je samozrejmosťou.

9. BUĎ AUTENTICKÝ A DOVOĽ TO I OSTATNÝM

Pokiaľ nás do osamelosti dohnal strach zo zlyhania, zraniteľnosti, odmietnutia, ... zabojovať s ním môžeme práve odvahou byť úprimnými. Autentickosť je o jedinečnosti nášho prežívania, myslenia i správania. Úprimným zdieľaním toho, čo sa v nás deje, dávame druhým možnosť nás poznať a rozumieť našim potrebám a práním. Takisto to platí aj v postoji voči druhým – nesúdme ako prežívajú svoje vlastné skúsenosti. Rozhodni sa byť príkladom v otvorenosti, počúvaní, empatii, vytváraní bezpečia, ktoré ostatných inšpiruje a povzbudí k rozvíjaniu vlastnej autentickosti.

10. NEVZDÁVAJ SA

Možno sme už v boji s osamelosťou vyskúšali všetko možné a nerozumieme prečo sa v nej ocitáme opakovane. Možno naše vzťahy nevyzerajú tak, ako by sme chceli a zažili sme v nich niečo, čo narušilo našu dôveru v lásku. Je úplne v poriadku cítiť smútok alebo dokonca hnev, a to bez ohľadu na to, ako ťažké to môže byť. Daj si právo na tieto pocity. Neboj sa požiadať o podporu niekoho, komu naozaj dôveruješ—môže to byť priateľ, rodinný príslušník alebo niekto blízky. Ak vo svojom okolí nenájdeš nikoho, kto by ti rozumel, neboj sa osloviť niekoho staršieho alebo skúsenejšieho. Môže to byť napríklad kňaz, psychológ, terapeut alebo poradca. Dôležité je, aby si nezostával sám! Niekedy to nie je o tom, čo by sme mali či dokonca museli robiť, ale skôr o tom, aby sme sa zbavili vecí, ktoré nám nepomáhajú. Viem, aké lákavé sú instatné a jednoduché riešenia, ktoré na krátky čas zakryjú to, čo cítime. Ale skutočná úľava prichádza, keď sa odvážime preskúmať naše hlboké potreby a túžby. Prajem nám, aby sme si dovolili byť ľudskými a rástli vo vedomí, že na nás – na každom záleží, pretože „**nie je dobré človeku byť samému.**“ (Gn2:18).

Kristína Mydliarová

O tichu

v hluku tohto sveta

Tento článok si môžete vypočuť aj v audio verzii.

Bol raz jeden 14-ročný mladík, ktorý začal študovať na vysokej škole. Počas štúdia bol tichý. To vytváralo dojem, že nie je múdry. Avšak, keď ho učiteľ povolal, celé učivo vedel vysvetliť. Jeho spolužiaci hovorili, že pochopili, že je múdrejší ako oni sami. Vtedy mu jeho učiteľ povedal, že ohúri múdrosťou celý svet. A tak sa aj stalo! **Dnes ho poznáme ako svätého Tomáša Akvinského, významného filozofa a učiteľa teológie** Hovorili o ňom, že jeho múdrosť nepochádza len z kníh, ale aj z ticha.

Keď som pracovala v materskej škole, pravidelne som s deťmi

trénovala ticho. Vždy, keď nás niečo dôležité čakalo, keď dostali náročnejšiu úlohu alebo sa malo niečo zmeniť, sadli sme si na koberec a trénovali ticho. A o tom chcem písať – **ticho sa dá trénovať!** Len malé upozornenie: nejde to tak ľahko a vôbec nie tak rýchlo. Je to tvrdý tréning. Len sa, prosím, nevzdávaj na začiatku.

V jednom období môjho života som mala pevne vybudovaný návyk ticha. Každý deň som bola viackrát v priebehu dňa ticho, hoci aj na pár minút. Bolo to kľúčové, pretože to menilo môj pohľad na udalosti, ktoré sa diali

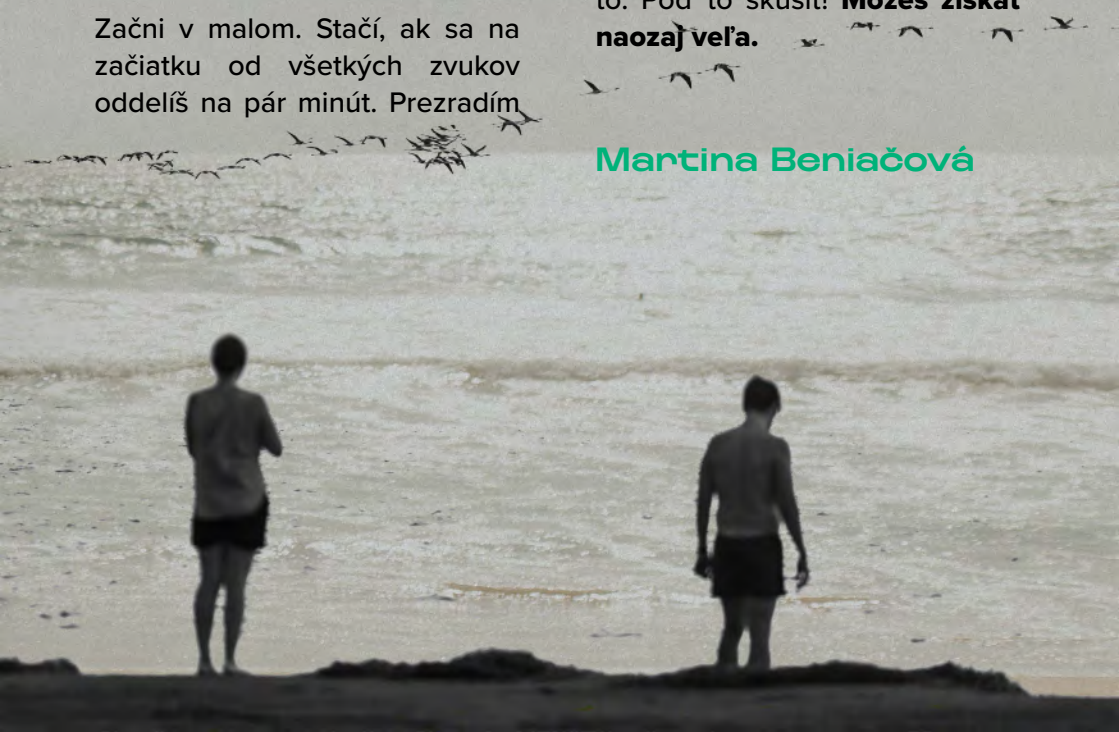
v ten deň. Nebolo to o tom, že by sa ťažké veci zrazu stali ľahkými, ale o tom, že sa moja rozrušená myseľ upokojila. **Uvedomila som si, že s tichom je to tak, že keď si v hluku, bojíš sa ticha, a keď si v tichu, bojíš sa hluku.** V tichu rastie moja múdrosť, čistí sa moje srdce, liečia sa rany a moja duša oddychuje. Ticho ma oddeľuje od sveta. Vďaka nemu sa dokážem pozeráť na svoje životné otázky s nadhľadom. Najdôležitejšie však je, že to nemôže byť prázdne ticho, ale ticho naplnené Kristom. O ňom to celé je. **S Ním ticho dáva zmysel. Iba Kristus a ty.**

Malé rady na záver:

Začni v malom. Stačí, ak sa na začiatku od všetkých zvukov oddelíš na pár minút. Prezradím

ti malé tajomstvo – spočiatku tvoje ticho nebude vôbec tiché. A z toho vyplýva ďalšia rada: **vytrvaj, aj keď to nebude ideálne.** Možno budeš mať pocit, že tvoja snaha je márna, že tvoje ticho je príliš prehlučnené. Ale nie je! Dovoľ si byť v procese učenia sa tichosti. Raz možno budeš vedieť byť ticho aj celú hodinu, inokedy len minútu. **Nezameriavaj svoj pohľad na výkon, ale na Ježiša.** Dôležité je odstrániť a zminimalizovať podnety z vonkajšieho prostredia – vypni si zvonenie, odlož telefón ďaleko od seba, choď na tiché miesto. Môžeš si vytvoriť príjemnú atmosféru podľa svojej chuti. A posledná rada: užívaj si to. Pod' to skúsiť! **Môžeš získať naozaj veľa.**

Martina Beniačová

NOVÉ CD KAPELY ESPÉ

NÁJDETE V GODZONE SHOPE

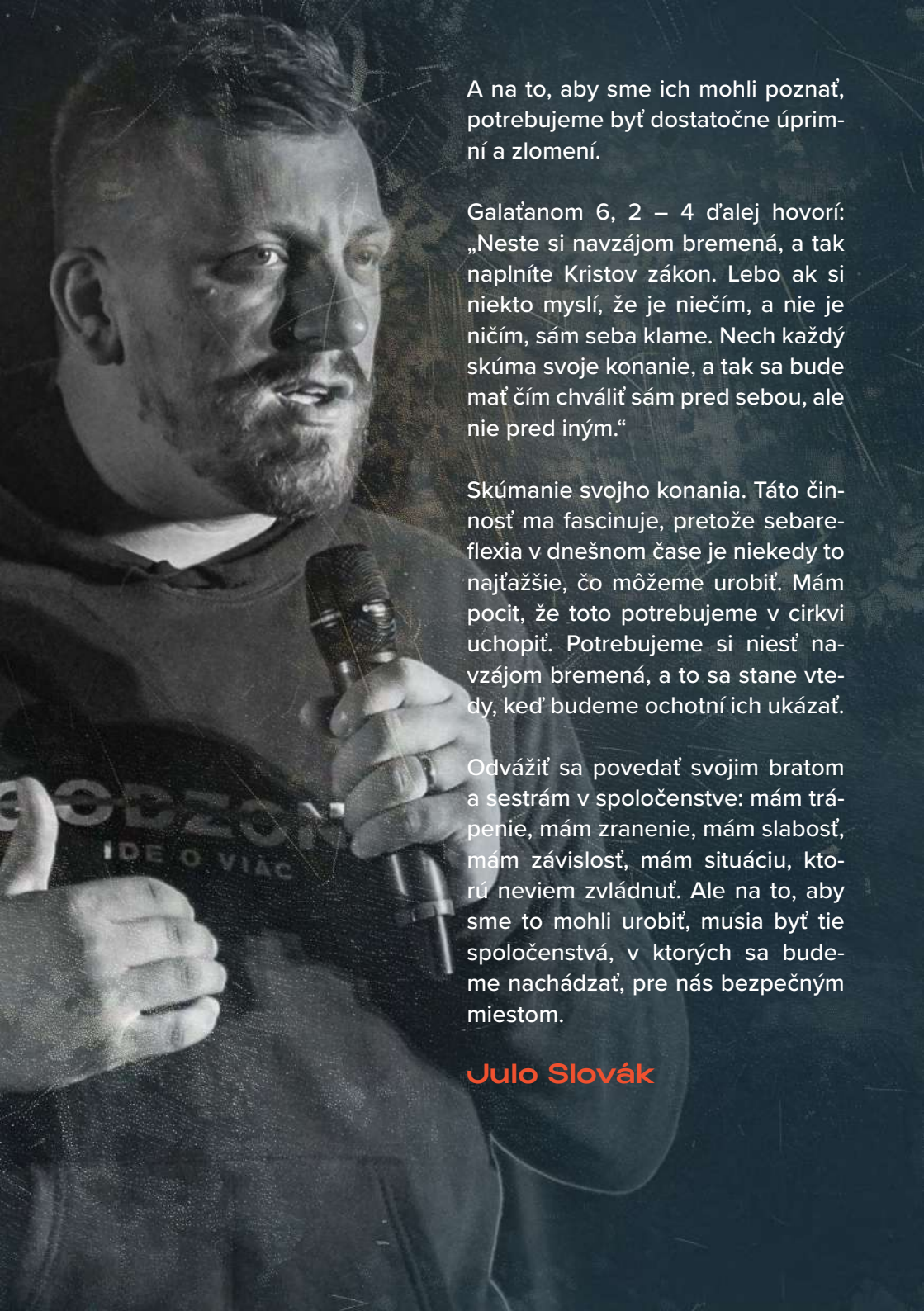
NIE SI NA TO SÁM

V Božom slove v Liste Galatanom 6, 2 sa píše: „Neste si navzájom bremená, a tak naplníte Kristov zákon.“ Keď sa nad tým zamýšľam v kontexte témy Godzone tour 2024 Nie si na to sám, napadá mi niekoľko myšlienok, ktoré v poslednom čase prežívam.

Po prvé, je to pozvánka odhaľovať si navzájom svoje nedostatky. Často máme tendenciu odhaľovať susedove nedostatky,

to nám ide oveľa lepšie. Je veľmi ťažké pozrieť sa do svojho srdca na všetky zárodoky súdu, predbiehania sa, porovnávaní alebo konania skutkov, ktoré vychádzajú z horkosti, zo zranenia srdca alebo z bolesti.

Potrebujeme si uvedomiť, že na to, aby sme mohli naplňať to Božie slovo, potrebujeme tie bremená najskôr poznať. To znamená poznať seba a jeden druhého.

A na to, aby sme ich mohli poznať, potrebujeme byť dostatočne úprimní a zlomení.

Galaťanom 6, 2 – 4 ďalej hovorí: „Neste si navzájom bremená, a tak naplníte Kristov zákon. Lebo ak si niekto myslí, že je niečím, a nie je ničím, sám seba klame. Nech každý skúma svoje konanie, a tak sa bude mať čím chváliť sám pred sebou, ale nie pred iným.“

Skúmanie svojho konania. Táto činnosť ma fascinuje, pretože sebareflexia v dnešnom čase je niekedy to najťažšie, čo môžeme urobiť. Mám pocit, že toto potrebujeme v cirkvi uchopiť. Potrebujeme si niesť navzájom bremená, a to sa stane vtedy, keď budeme ochotní ich ukázať.

Odvážiť sa povedať svojim bratom a sestram v spoločenstve: mám trápenie, mám zranenie, mám slabosť, mám závislosť, mám situáciu, ktorú neviem zvládnuť. Ale na to, aby sme to mohli urobiť, musia byť tie spoločenstvá, v ktorých sa budeme nachádzať, pre nás bezpečným miestom.

Julo Slovák

Ako žiť s BOHOM každý deň

Tento článok si môžete vypočuť aj v [audio verzii](#).

Ježiš chce byť s tebou vo všetkých udalostiach tvojho života. Nielen v tých veľkých, ale aj v každodennosti. Či prežívaš smútok, radosť alebo strach – on je tam. Nachádza ťa v každodennosti a ty sa ním môžeš nechať viesť. Sme stvorení pre neho a on je tu neustále pre nás.

Chcem ti svedčiť o tom, že Ježiš s nami túži žiť každodennosť v maličkostiach. **Pred niekoľkými rokmi som stál pred nesmierne ťažkou výzvou. Na začiatku tejto výzvy som Ježišovi sľúbil, že pred ňou neutečiem, ale ostanem pevne a verne stáť.** Odpoveď, ktorá mi prišla, ma zaskočila. Povedal mi: „Dobre, a za to ťa v tom nikdy nenechám samého. Nikdy ťa neopustím.“ V tej chvíli som netušil, čo to znamená, no po čase sa ukázalo, že jeho prítomnosť ma dokázala vnútorne formovať, a on sa tak mohol pustiť do výchovy môjho srdca. Pán si cení vernosť, veď napokon to niekoľkokrát vo Svätom písme sľúbil. Ostal verný a ja som vedel,

že na to nie som sám. V priebehu tej ťažkej výzvy mi poslal do života priateľov, ktorí ma podržali a spoločne sme do vecí a na miesta, ktorých sa výzva týkala, prinášali Božie Kráľovstvo.

Ako môžeš aj ty zažiť niečo také? Keď sa ráno prebudíš, pozvi Ježiša do svojho dňa slovami: „Drahý Ježišu, túžim dnes s tebou kráčať, teba prinášať, tvoje slová rozprávať. Prosím, buď pri mne a neopúšťaj ma.“ Sprav si z tohto ranného pozývania Ježiša do svojho dňa zvyk a napokon, keď budeš vnímať jeho prítomnosť, môžeš sa ho pýtať:

„Čo ideme dnes spolu robiť?“

„Ako môžem sprítomniť tvoje kráľovstvo dnes?“

„Ako sa mám zachovať v tejto situácii?“

Mnohokrát môže byť odpoveďou myšlienka, ktorá ti „odkiaľsi“ príde a ty veľmi dobre vieš, že takéto niečo by ti nikdy nenapadlo. Toto je dennodenné dobrodružstvo s Pánom.

Už keď ťa stvoril, vložil do teba semienko svätosti, o ktoré sa môžeš starať. Toto semienko sa môže pre teba stať miestom stretnutia s ním. Na každodennosť

s Pánom je potrebné mať otvorené a ochotné srdce, na ktorom môže Pán pracovať. Ježiš hovorí mnohými spôsobmi. Dokonca vie prehovoriť aj vtedy, keď to od neho ani len nečakáme – prostredníctvom myšlienok, v škole, cez rodičov či priateľov, alebo cez osobnú modlitbu, ktorá formuje naše vnútro. Každodenná modlitba a každodenný život s Ním – tak môžeš objavovať krásu, akú vidí Pán, keď sa pozrie na tvoje srdce.

Čo sa ešte dá pre náš každodenný vzťah s Ježišom robiť? Nezapúdaj na osobnú modlitbu, ktorá je naozaj dôležitá. Môže ísť o modlitbu, kde viac spoznávame to, aký Ježiš je. Čítaj sväté texty – či už to bude Sväté písmo, alebo teologické texty. Svoje nenahraditeľné miesto má aj kontemplatívna modlitba – je to úplné odovzdanie sa Božej prítomnosti. Modlitba srdcom, kde sme len tak, srdce pri srdci a učíme

sa nanovo žasnúť nad Pánom. Necháme sa milovať. Napokon, ten každodenný život s Pánom má aj svoj názov: kontemplácia v činnosti. Je to neustále hľadanie toho, ako je Boh prítomný v mojej každodennosti – v rutine dní.

Pápež František hovorí, aby sme nechápali modlitbové ticho ako útek, ktorý neguje svet okolo nás. Sme postavení do sveta, hoci nie sme zo sveta. Nemáme z neho utekať, ale v slobode Božích detí, v identite Božieho kráľovstva, stať spoločne ruka v ruke s Pánom.

Možno to nepôjde hneď a jednoducho, ale chcem ti povedať, že nie si na to sám. Mne pomohlo spoločenstvo a ľudia, ktorí v ňom boli. Skús rozšíriť svoj pohľad a nájsť spoločenstvo, kde to zažiješ.

Božie kráľovstvo sa deje cez mnohých ľudí a možno si si ich vo svojom okolí doteraz nevšimol. Nech už zažívaš čokoľvek, všade môžeš nájsť ľudí, ktorí ti pomôžu. Skús sa ozvať a pozdieľať sa so svojou kamarátkou alebo kamarátom. Pozri si na mojafam.sk zoznam spoločenstiev, do ktorých by si mohol prísť, a sprav ten prvý dôležitý krok. Odvahu, priateľu! Hlavu hore! Nie si na to sám!

Drahý priateľ, život s Pánom je jedno obrovské dobrodružstvo, ktoré môže zažívať každý. Nechaj sa ním viesť. Neexistuje hĺbka, šírka ani výška, pri ktorej by si mohol povedať, že stačí. Ved' On je náš Boh, v ktorom máme nádej!

o. Jozef Biely

**MARKETING
JE DOBRÁ
STRATA PEŇAZÍ
INVESTÍCIA**

**BANSKOBYSSTRICKÁ
MARKETINGOVÁ AGENTÚRA**

**[MAVIO
MEDIA]**

POMÁHAME FIRMÁM
UDRŽIAVAŤ **DLHODOBÝ
RAST**

Tento článok si môžete vypočuť aj v audio verzii.

Keď som sa pred rokom a pol prihlásila na 8. ročník Godzone school, nevedela som, čo od nej očakávať. Mala som kamarátov, ktorí sa prihlásili, no ja som stále váhala. Bojovala som sama so sebou, ale cítila som, že tam veľmi túžim ísť. Nakoniec som sa prihlásila a musím vám povedať, že to bolo jedno z najlepších rozhodnutí v mojom živote.

Už na našej prvej letnej škole sa ma Pán Boh dotýkal tak mocne ako nikdy predtým. Prekvapilo ma, ako mocne sa zjavuje a pôsobí každý jeden víkend. Samozrejme, každému osobitným spôsobom, no vždy tu zažívame Božie kráľovstvo. Duch Svätý koná neustále, či už počas modlitieb, svätých omší, alebo spoločných rozhovorov.

Každého z nás premieňa a formuje. Je úžasné, aké veľké milosti spoločne zažívame. Od začiatku školy sa môj život radikálne zmenil. Som naozaj novým človekom a mám plný zápisník i srdce svedectiev toho, ako Pán konal. Vylial svoju lásku do mojich najhlbších rán a tráum, udelil mi milosť úprimne odpustiť. Spoznala som Ho ako milujúceho Otca. Stále mám na čom pracovať, no prežívam obrovskú premenu a duchovný rast.

Za deň toho na škole stihneme veľmi veľa. Často máme dobrovoľnú svätú omšu, niekoľko prednášok za deň, priestor na zdieľanie v skupinkách aj zábavný program. Nebojte sa, všetko stíhame aj s prestávkami na kávu a voľným časom po popo-

GOD ZONE SCHOOL

ludní :). Prednášky sú plné Božej múdrosti a pravdy. Je skvelé, že máme príležitosť počúvať rôznych a stále nových prednášajúcich. Tiež je super, že preberáme nielen duchovné, ale aj praktické témy, ako napr. time-management alebo efektívna komunikácia. **Najviac si cením dôraz na vyučovanie o identite Božích synov a dcér, keďže mi to úplne zmenilo pohľad na seba i na druhých. Máme priestor spoznávať naše silné stránky a učiť sa o líderstve od ľudí, ktorí o ňom môžu svedčiť vlastným životom.** Večer je vždy krásny čas modlitieb chvál, prednášok a priestorom na modlitbu príhovoru. A kto nemá dosť, tak sa môže ostať modliť, rozprávať alebo hrať stolný futbal do polnoci :D.

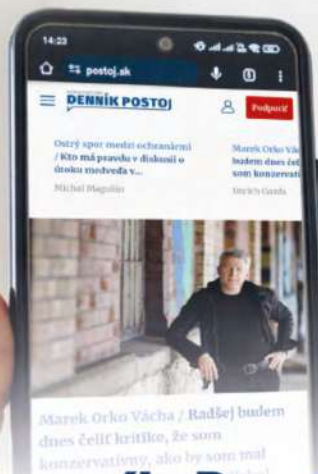
Neviem ani popísať, aké nádherné spoločenstvo rozmanitých ľudí sme na Godzone school vytvorili. Hoci sme rozdielni vo veku, snoch alebo farnostiach, doposiaľ som nikde nezažila také veľké prijatie. Každý tu môže byť sám sebou, slobodne a autenticky. Zjednocujeme sa v našom zápale pre Pána a je to úžasné. Blízke kamarátstva, ktoré som získala, bezpochyby pretrvávajú ešte mnoho rokov. Z toho množstva lásky sa mi často chce

tancovať a skákať. Mám pocit, že každý, s kým sa porozprávam, ma istým spôsobom inšpiruje alebo obohacuje. Tvoríme blízke vzťahy a priateľstvá, a tie naozaj oživujú moje srdce. Výnimoční sú aj animátori, ktorí slúžia úplne naplno. Vždy sú tu pre nás, s veľkou láskou a trpezlivosťou nám dávajú svoje všetko. Počas trvania školy nám poskytujú možnosť duchovného sprevádzania a rozhovoru aj mimo víkendov. Je skvelé, že po celý čas je tu s nami ne jeden kňaz, pripravený slúžiť nám duchovným rozhovorom, modlitbou alebo svätou spoveďou. Na school prichádzam s radosťou a vďačnosťou, akoby som prišla domov.

Ak by som mohla dať sebe na začiatku Godzone school nejakú radu, boli by vlastne dve: maj veľké očakávania od toho, čo bude Pán Boh konať, a neboj sa milovať a spoznávať ľudí celou dušou. Lebo to, čo som tu zažila, neopíšem inak ako nebo na Zemi. A o tom nestačí len čítať, to treba zažiť.

Janka Markovičová

DENNÍK POSTOJ

Denník Postoj váš zdroj informácií

Ktoré internetové noviny sú tie „vaše“? Kde hľadáte informácie, ktoré formujú váš názor na citlivé a náročné témy dneška? Kam sa chodíte inšpirovať silnými príbehmi skutočných osobností?

Odpovede na tieto otázky nájdete v Konzervatívnom denníku Postoj. Je jediným médiom, ktoré sa otvorene hlási ku konzervatívnym a kresťanským hodnotám, tvoria ho profesionálni novinári a obsah je zadarmo dostupný pre všetkých: to znamená, že článok čítate kedykoľvek a kdekoľvek, nemusíte zaň nič platiť. Považujeme totiž za dôležité,

aby sa relevantné a overené informácie dostali k čo najviac ľuďom naprieč všetkými generáciami. Teda aj k tým, ktorí si nemôžu dovoliť za obsah platiť.

Medzi slovenskými médiami sme unikátny projekt. Nestojí za nami žiadny politik, oligarcha či bohatý jednotlivec. Píšeme len vďaka čitateľom, ktorí vidia dôležitosť našej misie a dobrovoľne nás pravidelne podporujú. To nám umožňuje byť nezávislími a naša redakcia vďaka tomu môže písať úplne slobodne a otvorene.

Články viac ako 30 profesionálnych novinárov pod vedením šéfredaktora Martina Hanusa, ktorí tvoria najsilnejšiu konzervatívnu redakciu na Slovensku, majú dosah na 700-tisíc čitateľov mesačne. To má veľký vplyv na verejný priestor aj hodnoty v našej krajine.

Staňte sa našimi čitateľmi a podporovateľmi. Staňte sa súčasťou komunity denníka Postoj.

Sledujte nás aj na

dennikpostoj

postoj.sk

Tento článok si môžete vypočuť aj v audio verzii.

AKO MA VIDÍŠ TY, OTEC?

Bol si poznaný skôr, ako si bol utvorený

„Skôr než som ťa utvoril v matkinom lone, poznal som ťa,“ hovorí ti nebeský Otec cez proroka Jeremiáša (Jer 1, 5). Chápeš? Bol si poznaný skôr, ako si bol utvorený. V Otcových túžbach a snoch si už bol. Vedel presne, koho ide stvoriť, ako budeš vyzeráť, aké budeš mať talenty a vlastnosti. Všetko dôkladne a neopakovateľne v tebe namiešal tak, aby ťa stvoril ako si vysníval.” Otec o tebe vedel od chvíle tvojho počatia., poznal ťa skôr ako ťa utvoril.

„Mám syna!“ „Mám dcéru!“

Celý ten čas v lone mamy si rástol pod Jeho pohľadom, nič sa mu nevymklo z rúk, dôsledne dohliadal na tvoj vývin. Bol si neustále pod Jeho starostlivým a milujúcim pohľadom. Smelo si teda povedz so žalmistom: „Veď ty si stvoril moje útroby, utkal si ma v živote mojej matky“ (Ž 139, 13). Vo chvíli tvojho narodenia jasalo celé nebo a v deň tvojho krstu si ťa nebeský Otec vzal na ruky a celému nebu zavolať: „Mám syna!“ „Mám dcéru!“ Plynul čas, detstvo a Jeho pohľad

bol stále nad tebou. Lebo si ťa „stvoril pre seba“ (tak to hovorí sv. Augustín vo Vyznaniach 1, 1), a teda Otcovi robilo obrovskú radosť pozeráť sa na teba ako robíš prvé kroky, vyslovuješ prvé slová a objavuješ svet. Celému nebu hovoril: „Ten môj syn, ten je skvelý!“ „Tá moja dcéra, nie je úžasná?!“

Každý sa na teba nejako pozeral. Možno ti dali nálepky

Postupne si začal vstupovať do vzťahov – s mamou, otcom, starými rodičmi, súrodencami, kamarátmi, učiteľmi... A každý z nich sa na teba nejako pozeral. Možno niečo o tebe povedali, napísali a možno nalepili na teba aj nejakú nálepku. Lebo my, ľudia, si radi navzájom dávame nálepky. Dobré aj zlé. Môžu znieť napríklad takto: poslušné dievča, neposedný chlapec, roztomilé dieťa, príliš chudý, veľmi tučná, štvorkár, jednotkárka, hyperaktívny, výborná tanečnica, nemoťorný, nadaný hudobník, pomalá, triedny zabávač, hlupák, najkrajšia baba v triede, bojko, výrečná, intelektuál..., dosiaľ si tie svoje. Niektorým nálepkám si uveril a začal si si ich na seba lepíť aj ty sám, dokonca si vymýšľať nové:

som sám; nikto ma nemá rád; nie som dostatočná; nikoho nezaujímam; keby som tu nebola, nikomu by som nechýbala; vždy všetko len pokazím; iní sú lepší, krajší, nadanejší, obľúbenejší... ako ja...

Ale Otcov pohľad je stále nad tebou. A je rovnaký ako v deň tvojho počatia, keď ťa tvoril, rovnaký ako v deň tvojho narodenia, keď jasal radosťou z teba.

„Vstúp pod môj Otcovský pohľad“

Ako plynie život, vidíš, že sa ti niekedy darí byť dobrým, inokedy zas spravíš niečo, za čo sa hanbiš, zlyháš. „Len nech sa nikto nedozvie, čo som urobil, čo som si myslel, čo som povedal!“ Ale Otec vidí. Všetko a vždy. Vidí tvoje vzostupy aj pády. Vidí ťa, keď sa cítiš čistý, aj keď sa cítiš špinavý. A tichučko v tebe znie Jeho hlas. Ak sa stíšiš, započuješ ho:

„Dieťa moje, vyjdi spod pohľadov iných ľudí, spod svojho vlastného pohľadu na seba a vstúp pod môj otcovský pohľad. Dovoľ mi odlepiť tvoje nálepky, lebo život s nimi je únavný, však? Pod nimi

zostane tá jediná pravda, na ktorej záleží. To, ako ťa vidím ja: SI MOJA. SI MÔJ. Moje dieťa. Si moje dielo a ja nerobím chyby. Si dobrý, si dobrá, nie preto, že nezlyháš, ani preto, že vždy všetko zvládneš, ale preto, lebo si moje dieťa. Nikto nemôže zaplniť tvoje miesto v mojom srdci. Keby si tu nebol, veľmi by si mi chýbal. S nikým sa nemusíš porovnávať, lebo nikoho som nestvoril tak ako teba. Pod mojimi rukami sa budú rozvíjať tvoje dary a talenty, ktoré som ti dal. Si výnimočný, si výnimočná. A v tvojej samote som vždy s tebou.“

Polož mu otázku: „Ako ma vidíš ty, Otec?“

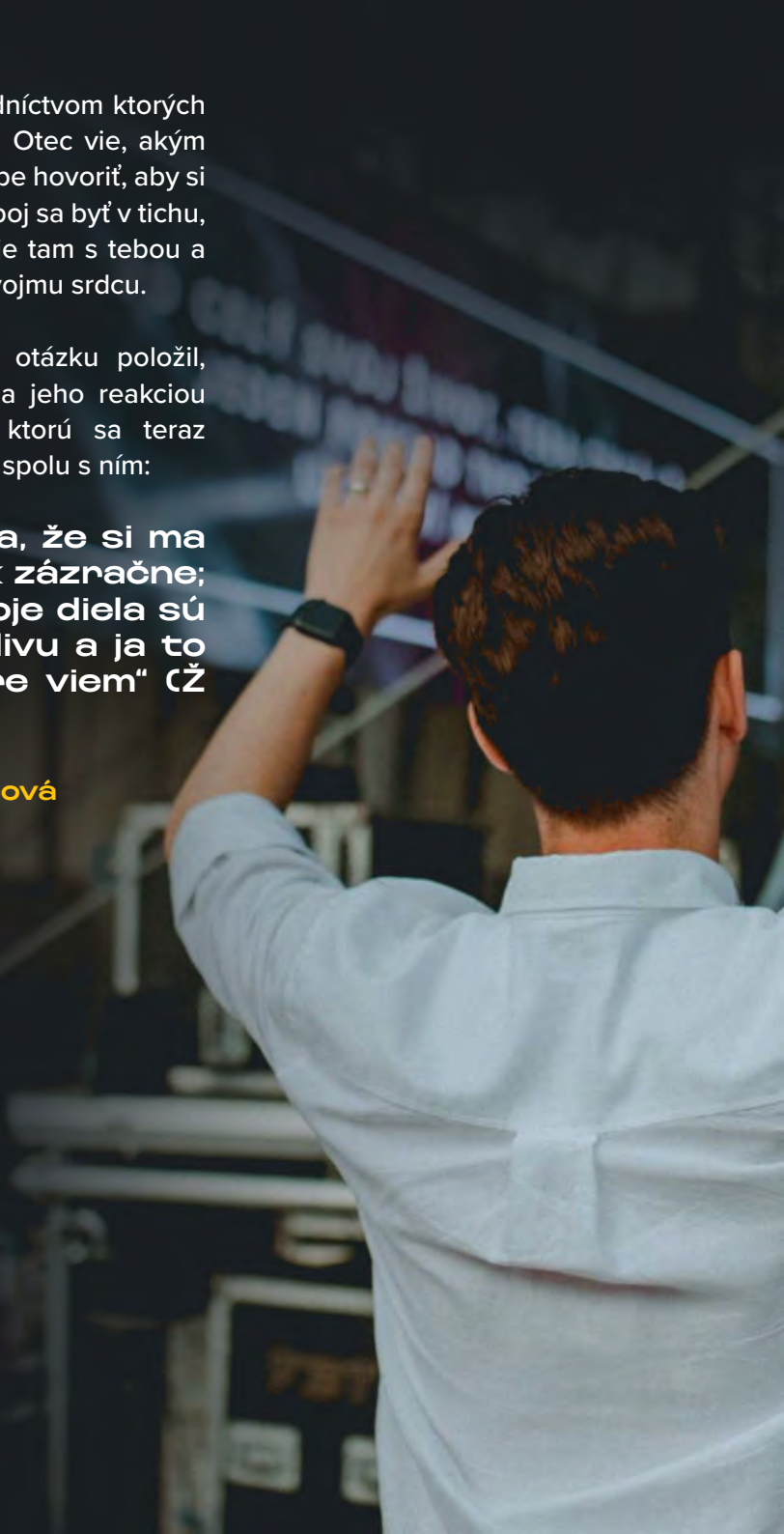
Milý priateľ, milá priateľka, je fajn prečítať si alebo vypočuť od niekoho iného pravdu o tom, ako ťa vidí Boh, ale čo tak opýtať sa to priamo Jeho? To, čo počujeme priamo, sa do srdca zapíše hlbšie než to, čo nám sprostredkuje niekto iný. Polož mu sám, sama otázku: „Ako ma vidíš ty, Otec? Ako ma vidíš ty, Ježiš?“ A čakaj na odpoveď. Maj odvahu čakať, daj Bohu čas. Možno bude tvojou odpoveďou obraz v predstave, možno myšlienka, možno verš z Božieho slova, možno sa udejú

situácie prostredníctvom ktorých zistíš odpoveď... Otec vie, akým jazykom má k tebe hovoriť, aby si mu rozumel. Neboj sa byť v tichu, v načúvaní. On je tam s tebou a chce hovoriť k tvojmu srdcu.

Žalmista takúto otázku položil, začul odpoveď a jeho reakciou bola modlitba, ktorú sa teraz môžeš pomodliť spolu s ním:

„Chválim ťa, že si ma utvoril tak zázračne; všetky tvoje diela sú hodné obdivu a ja to veľmi dobre viem“ (Ž 139, 14).

Eva Petrovičová

MULTIŽÁNROVÝ KŘEŠŤANSKÝ FESTIVAL

UNITED

koncerty + semináře
modlitby + společenství

UNITED city + České Budějovice + 26. 4. 2025

UNITED + Vsetín + 21. - 23. 8. 2025

ZJIŠTI VÍČ:

@festivalunited

WWW.FESTIVALUNITED.CZ

PRÍHOVOR

VUC

Milí mladí priatelia,

žijeme v ťažkej dobe, keď je v záplave materiálnych lákadiel a sebeckta veľmi ťažké rozlíšiť správne od nesprávneho, pravdu od lži. **Preto ma naplňa optimizmom, keď vidím vás, mladých ľudí, ktorí volajú po pravde a v Božej pravde nachádzajú skutočný zmysel života.**

Zvolili ste si ťažšiu cestu, pretože cesta pravdy a lásky kladie na vás vyššie nároky ako pohodlná cesta pôžitkov, ale iba na tejto ceste nájdete vnútorný pokoj a istotu.

Slovensko vás potrebuje – mladých zapálených obhajcov pravdy, ktorí dajú našej krajine nádej. Chceme Slovensko spravodlivé, slušné. Slovensko, ktoré je bezpečným miestom pre život. Chceme Slovensko, ktoré žije v pravde, Slovensko, ktoré pomáha tým, ktorí to potrebujú.

Dnes už viem, že pri naplňaní týchto cieľov sa vždy môžem oprieť o vás, skvelých mladých ľudí, ktorým záleží na tom, v akej spoločnosti, v akom kraji a v akej krajine budeme žiť.

Prajem vám všetkým silný duchovný zážitok, silné prežitie spoločenstva s Bohom, aby vás povzbudil k optimizmu a dal vám silu zvládať aj tie najnáročnejšie chvíle vášho života.

Erika Jurinová
predsedníčka ŽSK

GEN Z JE NÁDEJOU PRE TÚTO KRAJINU

V Godzone projekte sa dlhodobo venujeme mladej generácii na Slovensku i v Českej republike. Špeciálny priestor, kde sa teenagerom venujeme viac, je Godzone camp, ktorý má za sebou už 8. ročník.

Na Godzone campe sa naposledy stretlo 130 teenagerov, ktorým slúžil 35-členný tím dobrovoľníkov, mladých animátorov. Účastníci zažili originálny zábavný program, prostredníctvom ktorého posúvali svoje limity a nadväzovali nové priateľstvá. Počas celého campu bol s nami aj kňaz, o. Andrej Branický, ktorý celý čas slúžil sv. spovedňou a duchovnými rozhovormi. Boh tam konal od prvého až do posledného dňa.

Boli sme svedkami Božích dotykov a hlbokých osobných premien a rozhodnutí. **Tu je výber zo svedectiev z campu:**

„Dal mi do srdca neskutočný pokoj a radosť, chuť znovu žiť. Zistila som, že Ježiš je úplne iný, ako som si myslela. Je to niekto, s kým môžem zdieľať celý svoj život, ktorý nikdy na mňa nezabudol a ani nezabudne, ktorý ma brutálne miluje. To, čo som zažila, keď som odovzdala Ježišovi svoj život, bolo veľmi silné a reálne a budem o tom svedčiť všetkým, ktorých stretnem.“

Tento článok si môžete vypočuť aj v [audio verzii](#).

Tento tábor bol najlepšie rozhodnutie v mojom živote.“

„Na Godzone camp som išla s tým, že chcem byť s Bohom, ale nevedela som ako. Počas campu som išla na svätú spoveď, na ktorej mi Boh povedal, že som jeho milovaná dcérka. Uzdravil mi dušu, odpustil a objal ma. Neskôr som išla na modlitbu príhovoru a tam mi Boh povedal, že som chrám Ducha Svätého, že cezo mňa vykoná veľké veci, a že sa celé nebo raduje z môjho návratu. Taktiež povedal, že sa raduje z mojej živej viery a že budem svetlom pre ľudí. Na chválach som cítila neskutočnú radosť, pokoj a slobodu. Z campu som neodišla smutná, ale naplnená Duchom Svätým a so živou vierou. Som Bohu veľmi vďačná za to všetko, čo pre nás robí, aj za úžasných ľudí, ktorých som tam stretla.“

„Pred campom som sa aj napriek tomu, že mám veľa kamarátov, cítila často sama. Mala som

pocit, že ma Boh opustil, a že ma nechal samu. Modlila som sa, nech je stále pri mne a drží ma za ruku, ale nejako som tomu neverila. A potom zrazu, na modlitbe príhovoru som dostala slová, že On ma vždy drží za ruku a túži po tom, aby sme sa rozprávali o všetkom. Miluje, keď mu hovorím ako sa cítim. Bola som veľmi prekvapená, že mi povedali presne tie isté slová, ktorými som sa modlila. Teraz sa snažím s Ježišom rozprávať a verím Mu, že je stále pri mne a je to úžasný pocit.“

„První večer se mě hluboko dotkl. Když začala chvála ‚Po Tebe túžim viac,‘ rozplakala jsem se z Boží přítomnosti a lásky, kterou jsem v tu chvíli pocítila. Další den jsem odevzdala život Ježíšovi, uvědomila jsem si, že mu naprosto odevzdávám tento rok a na ničem jiném mi nezáleží, jen na tom, aby tady ve všem byl se mnou. Vložil mi do srdce touhu po společenství, kde člověk může duchovně čerpat.“

V roku 2022 sme si uvedomili, že nechceme, aby to pre mladú generáciu skončilo Godzone campom, ale chceli sme ich sprevádzať ďalej na ich ceste viery. **Tak vznikli strenutia Godzone Youth. Na tie pozývame absolventov Godzone campu, ale sú otvorené pre všetkých mladých ľudí vo veku 13 – 23 rokov.** Cieľom je povzbudiť sa vo viere, stretnúť sa s rovesníkmi a zažiť dobrý spoločný čas.

Stretnutia Godzone Youth sa uskutočňujú 5-krát do roka na rôznych miestach Slovenska. Najbližšie termíny v tomto

školskom roku sú:

30.11.2024
15.02.2025
05.04.2025
14.06.2025

Na Godzone Youth aj na Godzone campe vidíme, ako povstáva nová generácia, ktorá hľadá Ježiša, túži po plnosti Jeho prítomnosti a po svätosti. **Je to generácia, ktorá sa neuspokojí s polovičatosťou, ale ide vo svojich rozhodnutiach radikálne.** Veríme, že je nádejou pre Cirkev a aj pre našu krajinu.

Lukáš Valach

na každom záleží

podcast o duši, viere a spiritualite

Na Každom
Záleží

Tento článok si môžete vypočuť aj v audio verzii.

„Čo je najstatočnejšia vec, ktorú si kedy povedal?“ opýtal sa chlapec.

„Pomoc,“ odvetil kôň.

V tomto jednoduchom, no silnom dialógu, je ukrytá pravda, ktorú mnohí z nás často prehliadajú. Priznať, že potrebujeme pomoc, si vyžaduje veľkú dávku odvahy. Často sa snažíme pôsobiť, že všetko zvládame sami – či už v živote, vo viere alebo v ťažkostiach, ktoré nás stretávajú. A práve tu prichádza iniciatíva Moja fam na Godzone tour.

Moja fam je viac než len projekt. **Je to pozvanie k niečomu hlbšiemu, k spoločenstvu, ktoré ti môže pomôcť niesť bremená, podporí ťa v твоjich zápasoch a je s tebou na ceste, ktorou kráčaš.** Častokrát sa po veľkých podujatiach, ako je Godzone tour, cítime nadšení, plní energie a túžby niečo zmeniť. No keď sa vrátíme do svojich bežných životov, zdá sa, že zápasíme sami. **Práve spoločenstvá prepájajú ľudí, ktorí sa navzájom sprevádzajú a podporujú.**

Prečo je to dôležité? Pretože viera je živá, keď ju žijeme

spoločne. V momente, keď sa otvoríme a priznáme, že potrebujeme pomoc, nájdeme ľudí, ktorí nám dokážu podať ruku. Cez spoločenstvo sa učíme rásť, podporovať sa navzájom a pripomínať si, že na to nie sme sami. Vytváranie autentických vzťahov založených na viere a vzájomnej podpore bolo dôvodom, prečo sa viacerí rozhodli vstúpiť do spoločenstiev.

Niekedy sa trápime, pretože chceme, aby veci zostali tak, ako sú a bojíme sa zmeny. V spoločenstve som postupne začal vnímať, ako sa mením

a spolu s ďalšími členmi sme odhalili veci v mojom živote, ktoré mi ubližovali, dokonca aj tie, ktorými som si ubližoval sám. V tejto odhalenej pravde o mne ma zahrnuli láskou a prijatím. Chceli mi pomôcť, aby som sa opäť stal lepším.

Ak hľadáš spoločenstvo, pozri si ešte dnes stránku mojafam.sk. Nájdeš tam mapu spoločenstiev a zisitiš, ktoré je v tvojom okolí a tiež mnohé ďalšie informácie. Nemusíš otáľať – jednoducho skús, ako sa dá žiť viera v spoločenstve.

Mapa spoločenstiev

mojafam.sk

nájdí si svoju fam

godzonestop.sk

NIESI
NARAZO
SARV

Godzone Tour 2024

Jak chválit Boha svým životním stylem?

Premýšleli jste někdy o tom, jaký by měl být životní styl křesťana? Jaká by měla být naše každodenní rozhodnutí, kterými utváříme svůj život a formujeme naše vztahy, okolí a společnost?

Bůh nás povolává, abychom obdělávali a střežili (srov. Gen 2:15) krásnou a živou zahradu, kterou je naše planeta Země. Je až neuvěřitelné, když si uvědomíme, že vše kolem nás nám nejen umožňuje žít, ale také vnímat Boží velikost – od majestátních hor až po dokonale fungující organismy, které jsou menší než zrno prachu. Bůh nám však nedal jen přírodu, ale i jeden druhého. Každý člověk je obrazem Boha a zároveň partákem, se kterým sdílíme tuto Zemi a tvoříme jednu velkou rodinu v dobrodružném příběhu zvaném dějiny.

Obdělávat a střežit – tedy pečovat, rozvíjet a chránit – to je způsob, jak bychom měli přistupovat k druhým lidem i naší planetě. Jak lépe chválit našeho Tvůrce než tím, že pečujeme o jeho stvoření a podporujeme jeho zachování?

Ale je to realita? Když na sebe nechám dolehnout vše, co se děje na naší planetě, naplňují mě obavy, zda chápeme správně povolání obdělávat a střežit. Změna klimatu, která ovlivňuje životy všech lidí na Zemi, globální válečné konflikty, rychlé vymírání živočišných druhů, stovky milionů lidí žijících v extrémní chudobě; miliony lidí, kteří opouštějí své domovy v naději na lepší život, a plovoucí ostrovy plastového odpadu v oceánech – to vše je důsledkem našeho dosavadního způsobu života – našeho obdělávání a střežení.

Kde v tom všem hledat naději a sílu? Jak se nenechat přemocť veškerou bolestí, kterou trpí lidé i naše planeta? Kde hledat motivaci ke způsobu života, který se postaví proti veškeré nespravedlnosti, když víme, že sami na to nestačíme?

Bůh ví, že budeme procházet těžkými časy, a proto nás Jeho slovo neustále utěšuje. Například v Žalmu 23: „I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují.“ Bůh nás neustále ujišťuje, že na to nejsme sami. Duch Svátý v

nás probouzí citlivost k výzvám dnešní doby a učí nás naslouchat pláči lidí i naší Země (srov. Laudato si). Papež František nás povzbuzuje: „Nepolevujte v důvěře k Pánu, s jistotou, že vás bude řídit svou milostí v každém životním kroku.“ A dodává: „Povolání střežit Boží dílo je podstatnou součástí ctostného života. Nepředstavuje něco volitelného ani nějaký druhotný aspekt křesťanského života“ (Laudato si 217).

Společně s inspirativními osobnostmi, které se postavily výzvám své doby, jako byli Martin Luther King, Franz Jägerstätter nebo Lucia Pisapia, můžeme čerpat naději, že nás Bůh volá, abychom byli aktivními aktéry obdělávání a střežení lidských vztahů, fungování ekonomiky i ochrany naší planety.

Každý skutek, každé rozhodnutí pro dobro lidí a naší planety formuje naše vztahy, okolí i společnost. Proto je i náš životní styl neoddelitelnou součástí naší chvály Bohu.

Chcete se dozvědět víc o tom, jaký životní styl chválí Boha? Připravili jsme pro vás online

workshop **Udržitelný křesťan**, kde společně s dalšími podobně smýšlejícími lidmi objevíte, co znamená udržitelnost z pohledu křesťanství a jak tento životní styl žít. Stačí se připojit!

Udržitelný křesťan

workshop

© frantiskovaekonomika

f Frantiskova ekonomika

Pro více informací se podívejte na náš web a sledujte nás na sociálních sítích –
@frantiskovaekonomika.

www.frantiskovaekonomika.org

Františkova ekonomika běží díky podpoře
Ekonomiky společenství
(www.ekonomikaspolecenstvi.cz)

Godzone Konferencia 2025

NÁZOV PODUJATIA

Mary Healy

HLAVNÝ HOST

02.05.

ZAČIATOK PODUJATIA

03.05.

KONIEC PODUJATIA

SAVE THE DATE

TALENTY

NÁM POMÁHAJÚ NAPLNĀŤ OSOBNÉ POSLANIE

**EVA
HREŠKOVÁ,**

Gallup-Certified
Strengths Coach,
CMO Use Your Talents

Keď ste sa stretli s podobenstvom o talentoch (Mt 25, 14-30), napadlo vám, koľko talentov ste dostali vy? Päť, dva alebo jeden? A čo keby som vám povedala, že každý človek dostal 34 talentov, no prvých päť je preňho kľúčových a prvých desať používa na dennej báze? Na toto prišiel tím amerického psychológa Donalda O. Cliftona po 40 rokoch výskumov a zbierania dát.

Skutočný potenciál

Don Clifton a jeho tím v spoločnosti Gallup zostavili spolu jedinečný online dotazník Clifton-Strengths, ktorý dokáže človeku zoradiť spomínaných 34 talentov do jedinečného poradia. Základnou myšlienkou tohto talentové-

ho prístupu je zamerať sa v živote na to, v čom máme skutočný potenciál, na svoje silné stránky, a nie na to, čo nám nejde. Pretože keď sa snažíme len naprávať svoje slabiny, vieme ich rozvinúť maximálne na priemernú úroveň. Zatiaľ čo v oblasti našich talentov dokážeme dosahovať excelentné výsledky.

Byť viac sebou

Keď som prvýkrát počula o talentoch a silných stránkach, nadchlo ma to. Bola som veľmi zvedavá, ktoré budú tie moje top talenty. Výsledky ma čiastočne prekvapili, no pri prvom talentovom koučingu som zistila, vďaka čomu som krátko po tridsiatke vyho-rela a čo budem musieť v živote

zmeniť, aby som sa opäť neocitla v tomto stave. Bolo to skutočne oči otvárajúce zistenie. Pochopila som, prečo a ako fungujem v práci, vo vzťahoch, dokonca aj v duchovnom živote. Prinieslo mi to tiež slobodu prijať to, kto som, čo potrebujem, čo prirodzene nesiem a stavať na týchto zisteniach. Oprieť sa o svoje talenty, byť si istejšia v rozhodovaní a v tom, ako veci robím a vidím.

Zistila som tiež, prečo ma časť mojej práce nebaví, ale vyčerpáva, a našla som odvahu prácu zmeniť. Stala som sa talentovou koučkou. Pri rozhovoroch s ľuďmi opakovane zažívam, že odchádzajú inšpirovaní, povzbudení, s novou sebaistotou, podnetmi pre rozmyšľanie, ale aj s úplne praktickými zisteniami, ktoré im pomáhajú byť viac sami sebou a stať sa spokojnejšími a úspešnejšími ľuďmi, rodičmi, manažérmi, partnermi... A to mi dáva hlboký zmysel. Verím, že je to jeden zo spôsobov, akým naplňam svoje osobné poslanie.

Use your talents

Ak vás niečo z tohto zaujalo, viac informácii nájdete na webe pla-

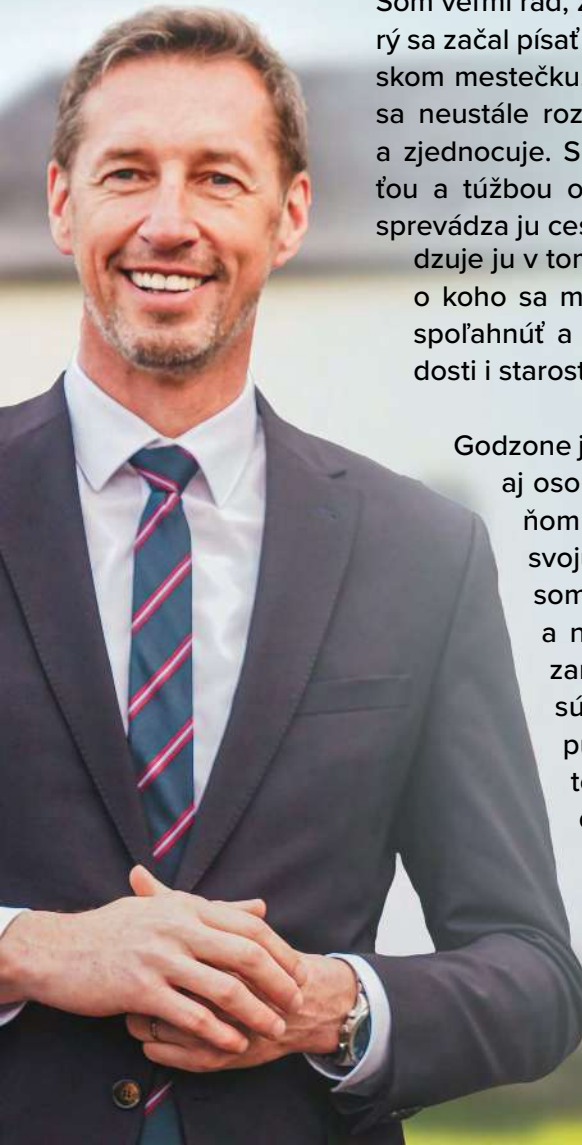
tformy Use Your Talents, ktorej som súčasťou. Venujeme sa jednotlivcom, no aj párom, tímom, pracovným kolektívom. Primárne sa orientujeme na biznis prostredie, no v snahe umožniť každému poznať svoje talenty, vychádzame v ústrety aj súkromným osobám, školám či neziskovkám. A aj preto sme tiež partnerom tohtoročného Godzone tour.

Ako hovorí Tom Rath, vnuk Dona Cliftona, „nemôžete byť hocikým, kým by ste chceli byť, no môžete byť oveľa viac tým, kým už ste.“ Lebo len vtedy môžeme naplno vstúpiť do svojho poslania.

Use Your Talents (UYT) je platforma, ktorá sa zameriava na osobnostný rozvoj manažérov, pracovných tímov a kolektívov pomocou metodiky CliftonStrengths od spoločnosti Gallup a ich sprevádzanie od spoznania svojich talentov a silných stránok až k úspechu. UYT je výhradným certifikačným partnerom spoločnosti Gallup® pre Slovensko a Českú republiku a je jedným z 9 licencovaných partnerov Gallup na svete. Ponúka certifikačný kurz Gallup Global Strengths Coach, vďaka ktorému môžu účastníci získať medzinárodný certifikát Gallup kouča. Viac info na www.useyourtalents.org

Drahí Godzonisti, milá naša mládež.

Vedzte, že nie ste na to sami.

Som veľmi rád, že jedinečný príbeh Godzone, ktorý sa začal písať ešte v roku 2003 v malom slovenskom mestečku, pokračuje. A nielen to. Godzone sa neustále rozvíja, Godzone prebúdza, burcuje a zjednocuje. Spája našu mládež, ktorá s radosťou a túžbou ohlasuje evanjelium Ježiša Krista, sprevádza ju cestou viery, dodáva jej nádej a utvrdzuje ju v tom, že vedľa nás vždy kráča niekto, o koho sa môžeme oprieť, na koho sa vieme spoľahnúť a s kým môžeme zdieľať svoje radosť i starosti.

Godzone je súčasťou môjho profesného, ale aj osobného života dlhé roky, lebo ho v ňom chcem mať a prijal som ho ako svoju súčasť a súčasť mojej rodiny. A som zaň nesmierne vďačný. Pozorne a najmä s radosťou sledujem prácu zanietených mladých ľudí, ktorí ste súčasťou Godzone a ktorí ste sa pustili do veľkej a dôležitej veci, a to šíriť posolstvo pravej viery. Budujete generáciu ľudí, ktorí v spoločnosti posilňujú najdôležitejšie ľudské hodnoty a ktorí v nej priňášajú hodnoty Božieho kráľovstva. Prihovárate sa cez piesne,

modlitby, predstavenia, osobné svedectvá a silné príbehy ostatným. Pomáhate tým, ktorí to potrebujú, navádzate na správnu cestu tých, ktorí sa hľadajú a zabúdili.

Čo môže byť viac? Ako pocit, že človek vo svojom súžení a trápení, ale aj v radosti a šťastí naozaj nikdy nie je osamotený? Ale pri ňom vždy bdie a sprevádza ho náš Pán?

Ďakujem, drahí Godzonisti, že ste a že svoje poslanstvo z úprimného a čistého srdca neochvejne už niekoľko rokov šírite ďalej. Že konáte dobro nezištne, s láskou a s pokorou. Že sa na nikoho a na nič nehráte, neskrývate sa za iných, nenapodobňujete, ale ste čistí, silní a láskaví. Že ste impulzom.

Godzone je o Bohu. Je nádejou, duchovnou potrebou a potravou nielen mladých, ale aj tých, ktorí sú mladí duchom. Všetkých, ktorí žijú a chcú žiť s Bohom. A pre mňa je veľkou ctou, že môžem sledovať vaše kroky, učiť sa od vás a nechať sa vami inšpirovať. Nech váš entuziazmus a odhodlanie nikdy nezoslbnú, ale naopak, nech sú katalyzátorom aj pre ostatných, aby vedeli, že naozaj nikdy nie sú sami a že Godzone a náš Pán je tu s nimi a pre nich.

Milan Majerský

**predseda Prešovského
samosprávneho kraja**

SLOVENSKO POTREBUJE

JEŽIŠA

PODPORA.GODZONE.SK

PODPORTE NAŠU SLUŽBU PO CELÝ ROK.

Farmove

**– z rúk farmárov
priamo na váš stôl.**

Na prvom mieste je človek, bez ktorého by to celé nedávalo zmysel. Sme služba pre ľudí, preto ňou chceme slúžiť ostatným. Tým sa riadime od samotného založenia spoločnosti, pri každej jednej komunikácii s dodávateľom, zákazníkom a firemnej kultúre u nás vo FARMOVE.

Prinášame potraviny, ktoré majú dušu. Chceme, aby ľudia potraviny u nás poznali, vedeli odkiaľ sú, kto ich vyrába, pestuje a prečo to vôbec robí.

**Andrej Nosál
a Peter Kindel**
- zakladatelia
FARMOVE.sk

Veľmi nás teší, keď sa práve jedlo nevníma len ako vec, ktorú vidíte niekde v regáli bez identity, pretože za každým jedným sústom vo vašich ústach je určitý príbeh. Príbeh farmára, výrobcu, ktorý do produktu vložil svoj čas a energiu, aby nám priniesol gurmánsky pôžitok.

**Ochutnajte najväčšie ONLINE
farmárske potraviny - získajte 5 eur
na nákup**

**Bezstarostná služba, presne o tom je
FARMOVE.sk**

CHODÍŠ S BOHOM?

Prv než začneme s niekým chodiť, potrebujeme chodiť s Bohom: „Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojim srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou! To je najväčšie a prvé prikázanie. Druhé je mu podobné: Milovať budeš svojho blížneho“ (Mt 22,37-39). Najväčšie a prvé: Milovať Boha. Druhé: Milovať blížneho.

V Biblii je to napísané úplne otvorene: „Hnoch chodil s Bohom“ (Gn 5,22). „Oznámili ti, človeče, čo je dobré a čo žiada Pán od teba: pokorne chodiť so svojim

Bohom“ (porov. Mich 6,8). Sv. Augustín hovorí: „Stvoril si si nás pre seba a nespokojné je naše srdce, kým nespočinie v tebe.“

V devätnástich som chodil s jedným dievčaťom. Bol som presvedčený, že tento vzťah je pre mňa podmienkou a zárukou môjho šťastia. Bál som sa, že keď ho stratím, už nebudem môcť byť šťastný. Našťastie vtedy jeden muž upriamil moju pozornosť na Božie Slovo: „Hľadaj radosť v Pánovi a dá ti, za čím túži tvoje srdce“ (Ž 37,4). Môj dovtedajší postoj bol presne opačný. Hľadal

som to, za čím túži moje srdce a dúfal som, že tak nájdem radosť a šťastie. Ale nefungovalo to. Uveril som, že keď budem hľadať Pána, nájdem v ňom úplnú radosť a on mi dá, za čím túži moje srdce.

Božie Slovo nás povzbudzuje k takémuto hľadaniu: „Budeťte ma hľadať a nájdete ma; ak ma budete hľadať celým svojím srdcom, dám sa vám nájsť“ (Jer 29,13-14). Spoznať Pána a jeho lásku úžasne oslobodzuje! Človek, ktorý pozná Pána, si **NE-MUSÍ** zúfalo niekoho hľadať, aby nebol osamotený a nešťastný. **MÔŽE** slobodne a v správnom čase vstúpiť do vzťahu a stávať sa darom.

Ak nepoznáme Pána a nechodíme s ním, cítíme silnú potrebu nahradiť si toto prázdne miesto vo svojom srdci niekým iným. A tým Bohu najbližším a najpodobnejším stvorením je pre nás „ten druhý“. Takže sa často vrháme s božskou túžbou do náruče tejto osoby. Zamilovanosť nás fascinuje a podmaňuje si nás, pretože sa tak podobá na lásku, po ktorej túžime. Túžba po láske, hlbokom vzťahu a osobnej blízkosti, nás má však v prvom rade nasmerovať k Bohu. Až s ním v srdci

môžeme bezpečne vstupovať do lúboštných vzťahov.

Ježiš sa pri Poslednej večeri modlil: „Otče, večný život je v tom, aby poznali teba, jediného pravého Boha“ (Jn 17,3). V Biblii „poznať“ znamená mať blízky a dôverný vzťah: „Adam poznal svoju ženu Evu a ona počala a porodila“ (Gn 4,1).

Boh nám vpísal do srdca silnú túžbu po ňom. On sám klope na dvere nášho srdca: „Hľa, stojím pri dverách a klopem. Kto počúvne môj hlas a otvorí dvere, k tomu vojdem a budem s ním večerať a on so mnou“ (Zjv 3,20). Uver, že on sám sa o teba uchádza, miluje ťa a chce mať s tebou blízky vzťah – chce k tebe vojsť a večerať s tebou. Stíš sa a načúvaj jeho klopaniu a jeho hlasu. Rozhodni sa otvoriť mu dvere svojho srdca.

A ako konkrétne to urobiť? „Slovo je blízko teba, na tvojich perách a v tvojom srdci, totiž slovo viery, ktoré hlásame. Lebo ak tvoje pery vyznávajú: „Ježiš je Pán“ a vo svojom srdci veríš, že Boh ho vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený. Viera sa rodí z počúvania a počúvanie z Kristovho slova“ (Rim 10,8-9.17 JP). Potrebuješ prežiť Božiu

prítomnosť a počuť zvestovanie jeho Slova. Veľmi vhodnou príležitosťou k tomu môže byť spoločenstvo tvojich rovesníkov, ktorí majú s Bohom takúto skúsenosť, vydávajú o nej svedectvo, spoločne sa modlia a chvália Boha a ohlasujú evanjelium.

Mnohým pokrsteným chýba radosť zo vzťahu s Bohom: „Ako ženích má radosť zo svojej nevesty, tak tvoj Boh bude mať radosť z teba“ (Iz 62,5 JP). Ak človek neprežíva takúto radosť z Boha a z jeho lásky, hľadá ju inde. Napríklad v úbožnom vzťahu.

Hľadaj radosť v Pánovi. Nepodľahni pokušeniu uhasiť tento smäd vzťahom s niekým iným. Nezačni s niekým chodiť, pretože sa cítiš nešťastný a smutný. Boží plán je vzťah dvoch ľudí so srdcami naplnenými skutočnou radosťou, ktorou sa môžu navzájom obdarovávať. Vnútorne nespokojný a nenaplnený človek nepotrebuje frajera, frajerku, ale Boha!

**RICHARD
VAŠEČKA**

AUTOR PROJEKTU
MILOVAŤ A CŤI

Od mágie k službe v Cirkvi:

Príbehy Evy a Martina Beranovcov a ich misia cez Nadačný fond Credo

Eva a Martin sú manželmi už 15 rokov a bývajú v malej obci vo východných Čechách. Patria do spoločenstva Trinity, ktorého súčasťou je aj ich chválová kapela Trinity Worship. V rámci nadačného fondu Credo sa na plný úväzok venujú evanjelizačným projektom a aktivitám.

Porozprávali sme sa o ich príbehu obrátenia, službe v na-

dačnom fonde Credo a priblížia nám aj svoj pohľad na tému osamelosti.

Aká bola vaša cesta viery? Kedy ste spoznali, že Ježiš je živý?

Martin: Jsem konvertita, obrátil jsem se ve svých 27 letech poté, co jsem mnoho let vyznával a praktikoval magii, okultismus a východní náboženství, včetně

mnoha zasvěcení. Po setkání s křesťany a jejich společenstvím, kde někteří z nich měli v minulosti podobné okultní zkušenosti, jsem se rozhodl, že zkusím odevzdat svůj život Ježíši Kristu, aniž bych od toho něco očekával. Toto rozhodnutí však zásadně ovlivnilo můj život. Čekalo mě dlouhé období duchovního boje, návštěva exorcisty, očišťování a uzdravení, ale také postupné poznávání křesťanské víry a života v církvi. Nejúžasnější setkání s živým Kristem ale nastalo při mém prvním přijetí Eucharistie, protože od té chvíle přestaly všechny duchovní útoky a já jsem zakusil reálnou přítomnost Krista v Nejsvětější Svátosti.

Eva: Vyrůstala jsem v křesťanské rodině, život z víry tedy byl součástí mého dětství a dospívání. Nicméně je potřeba, aby každý prožil osobní zkušenost s Bohem. Chodila jsem do jednoho charismatického společenství v Brně a zažila tam modlitbu za vylití Ducha svatého. Tehdy jsem velmi silně zakusila Boží přítomnost a svůj život se zcela proměnil. Pamatuji si, jak jsem se celé večery v pokojíku modlila a hltala Písmo. Odevzdala jsem život Kristu a bylo to nejlepší rozhodnutí mého života!

Kedy sa vo vás začala rodiť túžba slúžiť?

Martin: Když se vás Bůh mocně v životě dotkne a stále dotýká, nechcete si to nechat jen pro sebe, ale toužíte po tom, aby toto mohli zakoušet i ostatní lidé. Vstup do služby u mě ale postupně nastával až po pár letech od mého obrácení, protože jsem se sám potřeboval očistit od minulosti a upevnit ve víře v Ježíše Krista.

Eva: Služba byla přirozenou součástí činnosti našeho společenství. V naší farnosti bylo plno práce - od různých brigád a úklidů, posléze doprovázení mší svatých a adorací, po organizaci letních táborů a setkání. Byla to skvělá příprava na to, co dělám dnes.

Ako do toho všetkého zapadá nadační fond Credo?

Martin: S Evou jsme ve službě již mnoho let. Organizujeme konferenci New Dawn, mívali jsme pravidelné večery chval a byli součástí mnoha duchovních obnov a seminářů v různých oblastech služby, např. přímluvné modlitby. S nabídkou pracovat pro nadační fond Credo na plný úvazek se nám otevřela možnost dělat tyto

věci v daleko větší míře, protože dříve jsme vše dělali ve svém volném čase. Díky Credu můžeme tyto aktivity rozvíjet a také vytvářet nové projekty, které mohou oslovit mnohem více lidí.

V čom vnímate prínos Creda pre ľudí, ktorým slúži? Čo vás motivuje vo vašej každodennej práci?

Je to především náš tým. Dokážeme se navzájem inspirovat a máme všichni na srdci stejný cíl, a to společně budovat kulturu Božího království formou široké nabídky seminářů, konferencí, formačních kurzů, chválových večerů a mnoho dalších aktivit, včetně spolupráce na úrovni diecézí a farností napříč celou Českou republikou.

A právě být svědky Božího jednání, kdy se na seminářích a různých modlitebních setkáních lidem proměňuje život, jsou uzdravováni a zakouší Boží přítomnost, je pro nás obrovskou motivací. Bůh je živý, neustále koná a my můžeme být u toho! To nás neustále naplňuje radostí a úžasem.

Na čom momentálne Credo pracuje? Čo sa chystá?

Mezi současné větší projekty

patří Konference o evangelizaci, která proběhne v listopadu v Praze. Jsme rádi, že naše pozvání přijal mj. Marcin Zieliński z Polska, který nese velké pomazání Ducha svatého v oblasti modliteb za uzdravení a hlásání evangelia. Dalším projektem jsou Mosty víry, který vznikl s touhou modlit se za nové probuzení víry na různých místech naší republiky. Současně pořádáme i menší víkendové formace a setkání a také pravidelné večery chval v různých městech. Žeň je hojná. (úsměv) Konkrétní nabídka seminářů je k dispozici na webových stránkách NF Credo - www.credonf.cz.

Dotýka sa vás nejako téma osamelosti?

Momentálně se nás netýká, což ale neznamená, že jsme v minulosti osamělost nezažili, nicméně ji velmi silně vnímáme u mnoha svých přátel a známých. Je to velká bolest naší doby a problém celé západní společnosti.

Ako na túto skutočnosť reagujete v Crede?

Zdá se, že jsme mentalitu individualismu přenesli i do církve - lidé se přestali scházet, společenství zanikla a nová nejsou. Skrže pořádání seminářů, formačních

setkání a duchovních obnov bychom rádi v lidech zažehli i touhu po tom zakládat alespoň malé buňky, z nichž by v budoucnu mohli vyrůst větší otevřená společenství.

Ako vnímate osamelosť v kontexte mladých ľudí v Česku? S čím sa stretávate pri svojej službe?

Mladí lidé dnes řeší daleko náročnější problémy, než jsme měli my, čelí tlaku ze všech možných stran a jsou vystaveni takovému množství nabídek, že je pro ně velmi těžké se pro něco rozhodnout. Co se jim snažíme předat je, že

my odpovědi a řešení nemáme, ale Bůh ano.

Výzám dnešní doby se budou muset postavit čelem, na nás ale je, abychom jim nepřestávali ohlašovat živého Krista, být s nimi, svědčit o našich zkušenostech víry, vtahovat je do společenství, kde se mohou sdílet nejen o své víře, naslouchat jim a být jim nápomocni modlitbou.

Ďakujem za rozhovor

**Pripravila
Soňa Valachová**

Credo

Credo

www.credonadacnifond.cz

JEŽIŠ MI ZMENIL

ŽIVOT

Tento článok si môžete vypočuť aj v audio verzii.

Ahoj, chcem ti priblížiť môj začiatok nového života po tom, ako som si uvedomila, že mi Ježiš zmenil život. Nevychádzam z úplnej rodiny, otca si zo svojho detstva nepamätám, s mojou sestrou sme medzi sebou nikdy nemali sesterské puto a vzťah s mojou mamou bol vždy veľmi komplikovaný. Často som bývala u starých rodičov, ktorí mame pomáhali nielen finančne, ale aj s mojou výchovou. Môj starý otec bol pre mňa kľúčovou osobou, u ktorého som nachádzala to, čo som ani nevedela pomenovať.

Chodila som na tri základné školy, v každej som mala problémy so správaním a s prospechom. Na birmovku som išla len pre to, že som chcela dostať retiazku

a mať oslavu. Na strednú školu som chodila na Katolícke gymnázium v Banskej Bystrici, robila som všetko pre to, aby ma tam prijali, a to len z jediného dôvodu - chcela som bývať na internáte a byť mimo dosahu mamy.

V lete v roku 2009 som pri modlitbe chvál na stretnutí mládeže vo Velehrade prvý krát pocítila, že Boh o ktorom som dovtedy počula je živý, dotkol sa môjho srdca a celej mojej bytosti a uverila som, že mu na mne záleží, a že sa na mňa nehnevá. Hneď som prestala s fajčením, v piatky som sa už nemotala v partii s alkoholom, výtržnosťami a omamnými látkami. Začala som zodpovedne pristupovať k povinnostiam v škole, vzťahom v rodine a z môj-

ho slovníka som vynechala oplzlé nadávky, agresívny tón či pohrdavé poznámky. Avšak nastúpením všetkých povinností v škole, vyprchaním pocitov z rozhodnutia, absencii niekoho, kto by ma ťahal som sa opäť začala motať s partiou. Chodievali sme poza školu, zosmiešňovaním každého, kto bol normálny a samozrejme nechýbali cigarety a alkohol.

Pýtala som sa kde je ten Boh, kde je Ježiš a ako mi jeho smrť na kríži zmení život. Postupne som na to všetko prišla. Prišla som na to, že je veľmi dobré sa rozhodnúť radikálne, ale potom sa treba k tomu rozhodnutiu vrátiť a postupne oblasť po oblasti odovzdať, odpustiť, požiadať si o odpustenie, zrieknuť sa ale aj činiť pokánie. Samozrejme, že som sama nevedela kde a ani ako začať. Zapojila som sa do malej modlitebnej skupinky na gymnáziu a súčasne do Diecézneho centra mládeže Maják na Španej Doline, kde som prešla formáciou animátorskej školy a následne som bola uvoľnená do služby Diecézneho misijného tímu.

Kľúčové bolo byť na chválach vo Velehrade, dovoliť si cítiť Boha a myslieť na to, čo urobil Ježiš, rozhodnúť sa zanechať zlé návyky,

uvedomiť si, že rozhodnutie nestačí a zapojiť sa do kresťanskej skupinky tam, kde som denne bola, nechať sa viesť k formácii a prijať zodpovednosť i pozvanie k evanjelizácii v službe.

Godzone turné 2024 nesie názov Nie si na to sám, a ja som živým príkladom toho, že vďaka tomu, že som neostala sama v roku 2009 dnes píšem tento článok.

Dnes som Paula, ktorá našla zmysel života, ktorá sa denne pýta Boha ako na rôzne oblasti života, ktorá zvládla s láskou pustiť našich päť detí naspať k Otcovi lebo sa nestihli narodiť, ktorá 11 rokov miluje svojho manžela, ktorá sa učí, aby bola dobrou mamou nášmu adoptívnemu synovi, ktorá je aktívnou súčasťou spoločenstva SP, ktorá miluje byť sama, ale nikdy neostala sama.

Paula Daubner

ROZHO VORY

CESTA K ZRELOSTI:

MANŽELSTVO *ako duchovný* **RAST**

Kedy si si uvedomil, že si prešiel z chlapca na muža? Bol tam nejaký konkrétny moment alebo udalosť poprípade situácia, ktorá to ovplyvnila ?

Andrej: Uvedomil som si to, keď som čítal výbornú knihu od fran-tiškána a kazateľa Richarda Rohra s názvom Adamov návrat. V tejto knihe sa venoval iniciačným rituálom mužov, čo bol pre mňa moment, keď som nad tým začal hlbšie premýšľať. Richard sa intenzívne zaoberal tým, čo znamená stať sa mužom. Vtedy som sa začal spätne zamýšľať, či som niekedy prešiel takýmto rituálom, alebo či šlo skôr o proces. Pamätám si, že to bolo počas štúdia na vysokej škole , kedy som si uvedomil, že som nezažil jeden konkrétny moment, kedy by som

dospel. Myslím si, že je to aj tým, že v našej kultúre niečo takéto chýba.

Veľmi mi však pomohlo obdobie, keď som chodil na skauting. Tam sa diali zaujímavé rituály, ktoré ma formovali, najmä preto, že sme boli čisto chlapčenský oddiel. Veľa vecí sa odohrávalo na táboroch – rôzne aktivity a hry, ktoré nás viedli k dozrievaniu. Často som bol pozývaný do rôznych líderských pozícií, či už počas skautingu, alebo neskôr, keď som zakúsil Boží dotyk v spoločenstve.

Tento článok si môžete vypočuť aj v audio verzii.

Mám pocit, že práve v spoločenstve som si silno uvedomil moment, keď som prestal rozmýšľať ako chlapec a začal som sa usilovať rásť a napredovať. Snažil som sa klásť dôraz na druhých a premýšľať o situáciách ľudí okolo mňa. Myslím si, že toto je jedna z kľúčových vecí v procese dospievania a dozrievania v živote.

Spomenul si už aj obdobie, kedy si sa ocitol aj na líderských pozíciách, takže si sa musel aj stretávať s mužskými vzormi, ktoré ťa ovplyvnili, ak to správne chápeš. Akú úlohu zohrali v tvojom živote tieto mužské vzory.

Andrej: Ja nie som typ človeka, ktorý by mal konkrétne vzory, ako napríklad hercov alebo akčných hrdinov. Ak by som to však mal zhrnúť, veľkú rolu v mojom živote zohral skauting a neskôr spoločenstvo, o ktorom som už hovoril. V období puberty, keď sa moji rodičia rozvádzali, som skôr hľadal inšpiráciu ako vzor. Či už to boli starší chalani v skautingu, alebo ľudia v spoločenstve. Práve tam som spoznal pátra Juraja, ktorý pre mňa predstavoval veľkú inšpiráciu.

Keby máš pár slovami povedať, že kto je pre teba zrelý muž, aká by bola tvoja odpoveď?

Andrej: Myslím si, že je to veľmi dobrá otázka, a mnoho vlastností, ktoré pripisujeme mužom, nie sú čisto mužské alebo ženské. Podľa mňa by mal muž byť integrovaný, preto je pre mňa dôležité slovo „integrita“. Určite by som spomenul aj silu, odvahu a lídersstvo, ale osobne si myslím, že tieto vlastnosti môžu byť rovnako prítomné aj u žien. Keď sa však pozriem na ťažšie obdobia a na historické kultúry, tak sú to práve tieto hodnoty, ktoré by muž mal pestovať – aj kvôli sebe, aby sa tak formoval.

Zároveň by tieto vlastnosti mal dokázať odovzdávať aj iným ľuďom. Pre mňa sú to teda integrita, sila a zodpovednosť, ktoré považujem za kľúčové. To však neznamená, že ide výhradne o maskulínne prvky. Myslím si však, že tu vzniká istý problém alebo riziko, keď sa rozdiely medzi mužmi a ženami stierajú. Je dôležité povedať, že muž a žena sú rovnocenní, ale nie sú rovnakí – a práve v tom je ich krása a sila.

Rozumiem tomu, čo hovoríš, a úplne súhlasím s tým, že muži a ženy sú iní, ale zároveň v mnohých veciach veľmi podobní. Nechceme ich hádzať do jedného vreca, ale predsa len, ako muža sa ťa chcem opýtať – v

tejto modernej spoločnosti, čo podľa teba mužom najviac chýba? Čo sa stráca v mužskej zrelosti v súčasnom svete?

Hm, obávam sa, že to, čo poviem, nebude len mužská vec, ale aj ženská. Napriek tomu by som zdôraznil slovo „zrelosť“ a v tomto prípade hovorím o mužskej zrelosti. Pre mňa to znamená hlboké sebazpoznanie. Ak ti chýba tento iniciačný proces mužstva, tak ten ti nedokáže dať žena, nedokáže ti to dať matka – musíš to dostať buď od mužov, ktorí týmto prešli a považuješ ich za zrejých mužov, alebo ti to môže dať len Boh. A to tým, že hlboko prijmeš sám seba.

Naznačil som, že pre mužov je kľúčové prestať pozeráť iba na seba a začať viac slúžiť druhým. To však predpokladá, že si hlboko vnútorne stotožnený a prijímaš seba samého. Ak ti chýba toto sebazpoznanie, môžeš začať hľadať svoju mužskosť prostredníctvom rôznych aktivít – robiť veľa vecí, aby si si dokázal, že si už muž. Ale ak vieš, kto si, tak keď začneš slúžiť a venovať sa druhým, robíš to zdravo a vyrovnané.

Pre mňa je kľúčom mužská zrelosť. To znamená žiť správne veci

v správnom období života. Keď som ešte chlapec, sústredím sa na hru, súťaživosť a aj na agresiu, ktorá je podľa mňa zdravá, keď je správne uchopená. V neskoršom období je dôležité pochopiť seba, prejsť procesom umierania seba, darovania sa druhým, a pestovať hodnoty ako sila, ochrana a zodpovednosť. Tieto hodnoty považujem za zásadné v mužskom svete.

Ďakujem, to je veľmi pekné a zaujímavé, tak teda prejdime k trochu „ženskejším“ témam. Zuzi, mám pre teba otázku. Vnímam ťa ako zreľú ženu, ktorá je vnútorne prijatá a spokojná sama so sebou. Keď sa na teba človek pozrie zvonku, vyzeráš byť „v pohode“ so sebou, čo teraz možno znie veľmi zjednodušené. Ale moja otázka je: si naozaj v pohode sama so sebou? A ako to bolo v procese dospievania? Ktoré ženské vzory ti pomohli formovať tvoju identitu a integritu?

Zuzana: Myslím, že som v pohode sama so sebou a teraz som na mieste, kde som spokojná, hoci proces formovania a zrelosti stále pokračuje. Verím, že je to cesta, ktorá nekončí – neustále sebazoznávanie a rast.

Pre mňa bol tento proces hľadania samej seba dlhý a zahrňal objavovanie toho, kto som, čo je vo mne výnimočné, čo sú moje dary, a zároveň prijatie mojej ženskosti. Odkedy som bola malá, inklinovala som skôr k „chlapčenským“ aktivitám – milovala som šport, futbal, trávila čas s chalanmi. No keď prišla puberta, začala som si klásť otázky o svojej identite a ženskosti. Myslím si, že mnoho žien sa v tomto období pýta samy seba: „Som krásna? Som hodná lásky?“

Vidím to aj na svojej dcére, ktorá už od malička milovala šaty a pýtala sa nás: „Som krásna? Som pekná?“ Myslím, že táto otázka je v nás zakorenená, a pýtame sa jej v rôznych obdobiach života. Pre mňa bolo kľúčové nájsť odpoveď na túto otázku a objaviť svoju vnútornú krásu, to, čo je vnútri mňa.

Nemala som konkrétne ženské vzory, ale mala som ženy, ktoré ovplyvnili môj život. Moja mama, sestrička Timoteja, alebo aj priateľky – každá žena, s ktorou som sa stretla, ma inšpirovala. Nechcela som sa s nimi porovnávať, ale brať ich ako inšpiráciu. Myslím, že porovnávanie je časté úskalie nás žien – porovnávať sa, čo nám chýba, čo nevieme tak

dobre ako iné. Ale pre mňa bolo dôležité zamerať sa na to, čo môžem prinášať ja, v čom som ja výnimočná.

Kľúčový moment pre mňa bol, keď som sa začala túto otázku pýtať Boha. A bolo to veľmi silné, keď som našla svoju hodnotu pri Bohu, nie pri chlapoch alebo vonkajších potvrdeniach. Tým som získala pevný základ, aby som nebola závislá na vzťahu s niekým iným, ale nachádzala istotu sama v sebe. Viera mi v tomto smere veľmi pomohla.

Ďalším dôležitým aspektom pre mňa bolo spoločenstvo. Práve vo vzťahoch s inými ženami som rástla – nie porovnávaním sa, ale tým, že som sa nechala inšpirovať. Keď som čelila ťažkým situáciám, namiesto toho, aby ma zlomili, snažila som sa ich pochopiť a poučiť sa z nich. Často ukázali na veci, ktoré som mala vo svojom vnútri nedoriešené. A vždy, keď som narazila na niečo, čo ma vyviedlo z rovnováhy, išla som do modlitby a pýtala sa Boha: „Kto som v Tvojich očiach?“ Jeho odpovede boli pre mňa pevné a dokázala som sa o ne oprieť.

Je pravda, že spoločenstvo a ľudia okolo nás sú dôležití, a

rodina tvorí pevný základ. Kľúčovým momentom však bolo, keď si sa obrátila k Bohu. Moja ďalšia otázka sa týka toho, ako ovplyvnil tvoj pohľad na samú seba vzťah s Bohom Otcom. Už si na túto otázku vlastne odpovedala, ale rada by som sa opýtala aj na niečo iné.

Aké výzvy podľa teba predstavuje dnešná spoločnosť pre mladé dievčatá a ženy, ktoré hľadajú svoju identitu? Čo sú podľa teba tie háčiky alebo priepasti, cez ktoré niekedy nevedia preskočiť?

Zuzana: Mám pocit, že existujú dve kľúčové oblasti, s ktorými sa mladé dievčatá a ženy v dnešnej dobe stretávajú.

Prvá oblasť sa týka chápania krásy, najmä vonkajšej krásy. V súčasnosti je veľmi náročné hľadať vlastnú definíciu krásy, pretože svet neustále predkladá rôzne ideály, čo znamená byť krásny. Tlak sociálnych sietí vytvára obrovský priestor na porovnávanie, a mladé dievčatá sú vystavené tomuto tlaku oveľa skôr, ako sa stihnú sformovať ako osobnosti. Vidia dokonalé obrázky a cítia, že do týchto ideálov nezapadajú. Tým vzniká túžba zlepšiť sa,

avšak krása sa stáva pokrivenou a dievčatá môžu strácať samy seba, keď sa snažia vyzerať ako niekto iný.

Druhá oblasť je láska. Rovnako ako sa dievčatá pýtajú, či sú krásne, pýtajú sa aj, či sú milované. Mnoho z nich bojuje s týmto pocitom, ak ho nezažijú v detstve. Ak nemajú pocit, že sú milované, hľadajú potvrdenie o svojej hodnote inde. Ja som mala to šťastie, že som našla lásku u Boha. Pre mňa bol kľúčový moment, keď som pochopila, aká je božia láska. Vďaka tejto láske som sa naučila mať rada samu seba, lebo ak ma niekto miluje, aj ja sa môžem milovať.

Výzvou je však nájsť túto lásku a nechať sa milovať, skôr než ju hľadáme na rôznych miestach u rôznych ľudí. Je dôležité prijať túto lásku vo svojom vnútornom svete, než začneme hľadať potvrdenia od iných.

Rada by som sa teraz zamerala na spoločné otázky. Mám tu zopár kľúčových tém, ktoré považujem za dôležité a ktoré by mohli zaujímať našich divákov. Rozprávali sme sa o iniciáciách a o vašich cestách k zrelosti. Chcela by som sa spýtať, či ste

mali nejaké spoločné výzvy alebo momenty, ktoré vás ako pár ešte viac prepojili. Naopak, mali ste aj chvíle, ktoré vás rozdelili?

Andrej: Toto nechcem povedať, že nemáme problémy, ale asi to nie je nič zásadné. Myslím, že to súvisí s tým, o čom sme sa už bavili. Podľa mňa, keď vstupuješ do manželstva, a v niečom už nepotrebuješ od partnera dokazovať, že si muž a si silný, alebo že si žena a si pekná, veľmi veľa starostí a problémov, ktoré môžu vzniknúť, sa nerieši. Druhá vec, o ktorej sme hovorili, je zrelosť. V tomto kontexte tá zrelosť znamená, že do manželstva vstupuješ s otvorenosťou, aby Boh uzdravil mnohé veci z tvojej minulosti. Každý si so sebou nesieme nejaké zranenia a problémy. Nikoho z nás to neminie. Nie je to nič, čo by sa nedalo riešiť, ak dovoľíš Bohu, aby to uzdravil. Je normálne, že ťa niekto zraní, a netreba byť veľmi precitlivý na všetko. Zároveň však treba dovoliť Bohu, aby to uzdravil, pretože on to rád robí.

Keď vstupuješ do manželstva s vyriešenými vecami, máš už veľkú časť potenciálnych konfliktov a ťažkostí vyriešenú. To ti pomôže, aby sa problémy potom neprejavovali vo vzťahu.

Zuzana: Myslím, že každý pár má inú dynamiku a prechádza rôznymi obdobiami. Niektorí si prejdú ťažkými skúškami ešte pred manželstvom, iní možno objavujú dôležité veci až po svadbe. V našom prípade sme si veľa prešli ešte pred manželstvom, a to nám pomohlo, že sme sa potom nemuseli s tými problémami až tak zaoberať. Rada by som spomenula niekoľko kľúčových bodov, ktoré nás osobne a aj ako pár posunuli vo vzťahu a v zrelosti. Jedna z dôležitých vecí bola naučiť sa byť v pohode so sebou samým, kým sme ešte single. Je dôležité prísť do vzťahu nielen ako ten, ktorý chce brať, ale aj ako ten, ktorý chce dávať. Pamätám si aj obdobie, kedy nás Boh učil, že on by mal byť na prvom mieste, nie náš vzťah. Tieto momenty boli pre nás kľúčové.

Čo je podľa receptom podľa vás na úspešné manželstvo alebo na zrelý vzťah?

Andrej: To ti poviem za 30 rokov. Sme teraz deväť rokov manželia, takže už niečo vieme, ale asi ešte veľmi málo. Môžeme sa podeliť len o to, čo sme si doteraz všimli, možno na iných manželstvách a v našich typických starostiach. Pre nás sú to presne dve oblasti.

Prvá je naozaj blízky vzťah s Ježišom, s ktorým môžeme vyriešiť všetky naše problémy. To je podľa mňa recept na hocijakú oblasť a otázku, ktorú sa spýtaš. Ale v našom svete je krásne vidieť, ako to funguje.

Druhá vec, pre mňa, je zrelosť. Nemali by sme si to predstavovať nejak abstraktne; zrelosť predpokladá, že sa poznáš a si so sebou v pohode. Manželstvo by nemalo byť o tom, že zabudneš na svoje potreby a riešiš len potreby druhého. Takýto prístup ťa len privádza k veľkému problému, ktorý môže neskôr vybuchnúť.

Pre mňa teda ide o vyváženosť. Zrelosť, vyváženosť, poznanie seba a učenie sa komunikovať. Keď je Boh v strede našich vzťahov, veci fungujú. Neznamená to však, že ak sa niekto modlí, nebude mať problémy. Proste prídu ťažké veci v živote, s ktorými si nevieme poradiť, a sú nespravodlivé. To je jednoducho život.

Takže pre mňa sú to tie dve veci: osobný vzťah s Ježišom a neustála snaha o zrelosť. Mohli by sme to zhrnúť jedným slovom: hĺbka. Svätosť. Ale slovo zrelosť sa mi zdá uchopiteľnejšie.

Zuzana: Súhlasím s tým, čo hovoríš, a možno by som to rozdelila na menšie časti. V rámci celého balíka zrelosti a osobného vzťahu s Ježišom je niekoľko vecí, ktoré som u nás vnímala ako dôležité. Tieto veci nám pomohli preniesť sa cez niektoré výzvy.

Určite je to komunikácia. Nebojíme sa otvorene a pokojne hovoriť o svojich názoroch, ale zároveň si vypočujeme aj názory druhého. Dôležitá je aj úprimnosť. Musíme byť úprimní medzi sebou a pozeráť sa na veci nielen z vlastného pohľadu, ale hľadať spoločnú cestu. Už nejde len o to, čo chcem ja, ale aj o to, kedy musím ustúpiť a kedy zabojsť za svoje.

Vždy to vyzerá inak, pretože sa už nepozieram len na svoj pohľad, ale aj na náš spoločný. Andrej už spomenul aj poznanie svojich potrieb a komunikáciu týchto potrieb, ako aj všímanie si potrieb toho druhého. Nemôžem byť závislá od toho, že Andrej naplní všetky moje potreby; niekedy musím povedať, čo potrebujem.

Je dôležité vykročiť k tomu a zároveň byť citlivý na potreby druhého. Vytvárame priestor pre spoločnú cestu, kde je potrebné, aby sme neustále rástli v sebaopo-

znaní, nielen pre seba, ale aj preto, aby nám to spolu išlo lepšie.

Andrej: Áno, nie sme odborníci na manželstvo, a preto vyzývam tých, ktorí sú väčšími odborníkmi a majú vyštudované všetky možné teologické smery týkajúce sa rodiny a manželstva, aby sa o týchto veciach viac rozprávali. Často, keď v cirkvi hovoríme o povolani, myslíme tým duchovné povolanie. Mne sa však páči, keď v liturgii počas svadby zaznieva, že manželstvo je vec, ktorú nezníčil dedičný hriech a ktorá prežila potopu.

Myslím si, že v sviatostnom manželstve je ukrytá veľmi veľká duchovná hĺbka. Keby sme jej lepšie rozumeli, nielen v cirkvi, ale aj v kultúre, možno by sme si manželstvo viac vážili ako naozajstný stavebný kameň našich komunit.

Cítim, že tam je hlboká realita, ktorej ešte plne nerozumieme, ale túžim ju spoznávať, lebo v nej je niečo výnimočné. Pomôže nám to lepšie porozumieť Božiemu zámeru s naším životom, naším povolaním a smerom, ktorým máme kráčať.

Andrej a Zuzka, veľmi pekne vám ďakujem za všetky vaše podnety. Pre mňa ste naozaj inšpirujúci ľudia. Verím, že aj pre divákov a tých, ktorí si tento rozhovor vypočujú, to bude inšpiratívny zážitok. Myslím, že sme sa dotkli len okrajovo niektorých tém, a mohli by sme ísť do väčšej hĺbky. Ešte raz vám ďakujem za vaše pohľady, za to, že žijete blízko s Kristom a že ste inšpiratívnym párom. Majte sa pekne!

AKO ZAČAŤ VIESŤ chvály

V tomto rozhovore sa s nami rozprávajú traja mladí slovenskí worship lídri – Veronika Haluzová, Lýdia Rišová a Jakub Slaninka, ktorých môžete poznať z rôznych slovenských spoločenstiev a projektov. Našou témou je, ako začať s chválami.

Keď som sa pred nahrávaním rozprával s Veronikou o otázkach, ktoré som vám poslal, spomenula, že niektoré z nich sú trochu príliš „sofistikované“. Tak začnem jednou z tých zložitejších a som zvedavý, čo na ňu poviete. Myslím si, že veriaci ľudia majú prirodzenú túžbu chváliť Pána Boha, no často nevieme presne, kde a ako túto túžbu v sebe nájsť. Tá túžba tam však niekde je. Ako teda prichádza ten moment, keď si uvedomíte, že chcete nielen chváliť, ale aj viesť ostatných vo chvále Pána Boha?

Jakub: Myslím si, že je to o povolání. Pre mňa osobne ten moment, keď som začal viesť chvály, bol práve momentom povolania. V našom spoločenstve bola potreba niekoho, kto

Tento článok si môžete vypočuť aj v audio verzii.

by sa tomu venoval, a tak som sa toho chopil. Myslím, že často to prichádza práve z takejto potreby, ale zároveň to nie je len o tom, že „chcem viesť chvály, tak začnem.“ Verím, že Boh do toho povoláva a vedie človeka tým správnym smerom. Asi by som to takto zhrnul.

Myslíš, že môže byť povolaný aj niekto kto nechce?

Jakub: Myslím, že človek môže byť povolaný aj vtedy, keď si to ešte úplne neuvedomuje, a Boh ho rád presvedčí, ak je to jeho cesta. Ak ten človek teraz nechce, možno časom zmení názor. Nedávno sme oslavovali 5 rokov existencie nášho spoločenstva Kolónia v Trnave a okolo vzniku spoločenstva som aj ja začal s vedením chvál.

Lýdia u teba to tiež bol nejaký moment povolania, alebo to bol trochu iný príbeh?

Lýdia: Ja som nemala nejaký konkrétny dátum, kedy by som začala s chválami. V podstate som nimi žila už od malička. Myslím si však, že každý má jedinečný príbeh. Ak je to Božie povolanie, je to hlboko v tvojom srdci, len záleží na čase, kedy to vyjde na

povrch, alebo kedy to objavíš. Postupne sa to stane niečím, čo si už nedokážeš predstaviť nerobiť.

Verím, že je dôležité, aby mal tento proces správny začiatok, aby tvoja motivácia bola úprimná a čistá. Ideálne je, keď to začneš robiť v tichosti, v súkromí, z tej „komôrky“. Potom príde moment, keď ti už nestačí spievať a modliť sa len doma, ale cítiš potrebu zdieľať to s ďalšími ľuďmi, a aby to malo presah – na mesto, Slovensko, na spoločenstvo. Vtedy to podľa mňa naberie ten správny smer.

Pamätáš si, ako dlho si bola veriaca, keď si začala tieto veci vnímať? Stalo sa to rýchlo, alebo musel najskôr prejsť nejaký čas, kým si sa tomu venovala v komôrke?

Lýdia: Áno, teraz to vnímam jasnejšie, ale vtedy som to ešte nevedela pomenovať takto presne. Skôr to bolo o tom, že kde mi Pán Boh otvoril dvere, tam som spievala. Vôbec to nebolo tak, že som sa hneď cítila byť nejakou líderkou chvál. Skôr som bola druhý hlas v nejakej zborovej kapele, a tak podobne. Nebolo to o tom, že by som odrazu vnímala toto ako svoje povolanie, ale vedela

som, že to vo mne je. Pán Boh mi postupne ukazoval, kam a ako mám ísť, a v rôznych obdobiach to malo rôzne podoby.

Veronika, tvoj príbeh je zaujímavý, pretože začína pri hudbe, ale nie priamo pri chválach. Ako sa to u teba postupne vyvinulo?

Veronika: Mala som kapelu asi keď som mala okolo 21 rokov. V tom čase som už bola veriaca, žila som kresťanským životom, ale nemala som spoločenstvo. Mala som však kamarátku, ktorá to všetko prežívala oveľa intenzívnejšie, a postupne som sa aj ja začala viac zoznamovať s týmto prostredím. Naša kapela nebola kresťanská – bola to taká bežná kapela, možno s ambíciou dostať sa do rádia. Pamätám si, ako sme boli šťastní, keď nám nejakú našu skladbu niekde zahrali. Prvý impulz k chválam prišiel, keď ma kamarátka vzala na chvály spoločenstva Maranatha v Prešove. Lídrami tam boli Janko a Peťo, ktorí viedli chvály. Pamätám si, že Peťo medzi piesňami niečo povedal, a práve to slovo medzi piesňami ma veľmi zasiahlo. Ten moment vo mne zanechal pocit, že si viem predstaviť, že by som to raz robila aj ja. Vtedy som si ešte nemyslela, že sa to stane realitou,

ale práve to slovo medzi piesňami ma pohlo dopredu a pomohlo mi lepšie vstúpiť do modlitby. Možno môj líderský začiatok bol práve v tom momente. Neskôr ku mne začalo prehovárať Božie slovo, kde stálo, že moje ruky sa budú dvíhať v chvále a moje ústa budú chváliť Pána. Bolo to dlhšie obdobie, ale napokon ma v spoločenstve Maranatha veľmi skoro oslovili, či by som nechcela slúžiť v hudobnej službe – a tak sa to všetko začalo.

Veľmi by som chcel, aby tento rozhovor bol praktický, keďže jeho hlavnou témou je, ako začať s chválami. Možno nás práve teraz počúvajú alebo čítajú ľudia, ktorí v sebe cítia podobné vnútorné volanie ako to, čo ste vy opisovali, a snažia sa rozlíšiť, či je to naozaj Božie povolanie alebo nie. A čo teda s tým robiť? Veľmi sa mi páčilo, čo si spomenul, že keď človek začne cítiť, že už nestačí, že chváli Boha len sám, ale má túžbu pozvať do toho aj iných, aby to malo väčší dosah na spoločenstvo, mesto, alebo dokonca krajinu, tak to môže byť jeden zo znakov, že povolanie v ňom je. Môžete ešte viac rozvinúť myšlienku, aké ďalšie sprievodné znaky by mohli pomôcť rozlíšiť, či Pán

Boh volá človeka do tejto služby? Ako sa vyhnúť strachu, ktorý nám hovorí, že nie sme hodní takého povolania, že to nie je pre nás, alebo na druhej strane, ako sa nenechať uniesť vlastnou túžbou po sláve či uznaní, keď nás predstava vystupovania pred ľuďmi láka viac ako služba samotná? Ako nájsť správnu rovnováhu a rozpoznať, kedy naozaj vstúpiť do vedenia chvál?‘‘

Jakub: Rozumiem. Často som premýšľal o tom, aké sprievodné znaky ma sprevádzali na mojej ceste. V podstate to, čo sa dialo v mojom živote, sa zmenilo, keď som sa pripojil k spoločenstvu. Začali sme sa stretávať v kaplnke s deviatimi ďalšími ľuďmi. Vtedy som mal silnú túžbu po chvále a po Bohu. Pre mňa boli sprievodné znaky jasné: chcel som chváliť a túžil som po tom. Cítil som, že to prichádza z môjho vnútra, a vedel som, že mám povolanie. Nebolo to niečo, do čoho by som sa nútil, ako keby som si hovoril: ‚Musím znovu hrať na modlitbách.‘ Musím však povedať jednu veľmi praktickú, aj keď negatívnu vec, ktorá sa mi stala na začiatku. Pamätám si, že keď som viedol chvály, zlý sa ma snažil oklamať pocitmi nehodnosti, lebo som spáchal nejaký hriech a necítil som sa dokonalý.

Toto bolo niečo, s čím som na začiatku naozaj bojoval. Myslel som si, že worship líder musí byť dokonalý človek, ktorý nespáchal žiadny hriech, aby mohol viesť chvály. Ale potom som si uvedomil, že identita Božieho dieťaťa neznamená, že musím byť dokonalý, aby som mohol chváliť a uctievať. Boh ma povolal a ja to túžim robiť, nie je to o zásluhách. Naozaj, nikto mi nemôže povedať: ‚Jakub, zaslúžil si si viesť chvály, lebo si týždeň vydržal bez hriechu.‘

Dievčatá, ako by ste vy ešte pomenovali sprievodné javy toho, keď chcem rozpoznať, že to povolanie je teda naozajstné?

Lýdia: Uvažujem, ako sa na túto otázku odpovedať prakticky, ale aj duchovne, lebo je to naozaj veľmi hlboká téma. Podľa mňa je dôležité si uvedomiť, že Boh nám nedáva obdarovania len tak. Častokrát dokážeš rozlíšiť, čo je tvoje skutočné obdarovanie a talent, keď sa dostaneš do bodu, že nechceš robiť veci pre seba, ale pre Boha. To je podľa mňa druhý level. Tretí level nastáva, keď už nerobíš veci len preto, aby si zažil Božie konanie, ale skutočne túžiš chváliť Boha pre to, kým je. A tam sa človek dostáva až na konci svojho procesu. Osobne to teraz

takto spoznávam. Je to proste proces, a úplne v poriadku je, keď na začiatku nemáš zodpovedané všetky otázky a nerobíš všetko úplne správne. Dôležité je, že začiatok by mal byť sprevádzaný pokorou, keď si povieš: ‚Mám obdarovanie a túžim ho rozvíjať na Božiu slávu.‘ Potom sa môžeš pýtať, Bože, kde mi otvoríš dvere a ako sa to celé bude vyvíjať.

Zdá sa mi, že jedna vec, ktorú ste všetci traja spomenuli v svojich odpovediach, je úloha spoločenstva alebo komunity. Jakub povedal si, že ste v spoločenstve cítili potrebu a Veronika spomenula, že sa k tejto službe dostala cez Maranathu. V tomto kontexte hrá spoločenstvo dôležitú rolu; možno to môže byť povolanie alebo pozvanie od vašich autorít či okolia. To by mohlo byť jeden z významných sprievodných znakov, že táto cesta je pre vás správna.

Veronika: Určite, chcela som to presne takto spomenúť. Je dôležité byť citlivý na to, čo sa deje okolo nás. Keď som prišla do spoločenstva, mala som túžbu po jeho prijatí, ale nebolo to tak, že by som už mala všetko zvládnuté. Je to proces, kým sa dostaneme k správne postojom a uchopeniu,

že chcem uctievať Boha pre to, aký je. Prišla som s tým, že milujem hudbu, mám to hlboko v srdci a chcem vyjadriť to najlepšie, čo vo mne je, práve cez tento nástroj. Keď prišiel Janko, ktorý bol zodpovedný za hudobnú službu, a to sa stalo počas kurzu, na ktorý som sa prihlásila, pretože som nepoznala správny spôsob, ako to robiť. Bol to Worship Central kurz. Na ňom ma oslovili, či by som s nimi chcela pokračovať. Ak áno, po čase by ma chceli pozvať do vedenia chvál. Brala som to ako cestu, ktorá sa mi otvára, a považovala som to za potvrdenie, že ma to čaká.

Určite sa podme pozrieť na praktické kroky, aj keď si zachováme duchovný rozmer. Čo by ste urobili vy, keby ste sa vrátili do svojich mladších rokov a pocítili túžbu chváliť Pána Boha? Prvý krok by mohol byť zakúpenie gitary, ale aké by boli vaše ďalšie kroky? Mohli by ste pomenovať, aké by boli kroky 1, 2 a 3?

Veronika: Nie je povinnosťou mať nástroj, aby sme mohli viesť chvály, aj keď je to určite výhoda. Každý worship líder má svoje povolanie. Niektorí sú povolaní ísť aj sami s nástrojom na rôzne mies-

ta, kde nemajú žiadneho ďalšieho hudobníka. Takže v takýchto prípadoch je nástroj nevyhnutný.

Lýdia: Ako sa na veci pozerám teraz, prvým krokom by bolo získať základný prehľad o tom, že niekto okolo mňa už vedie chvály, možno aj na Slovensku. Je dôležité ísť za niekým, kto má s tým skúsenosti, a porozprávať sa s ním na rovinu. Môžem sa opýtať, ako sa môže posunúť, kde začať, aké sú riziká a na čo si dávať pozor. Veľmi prakticky sa modliť, aby mi Pán Boh otvoril dvere – či už v spoločenstve alebo inde. Je to o tom, aby som bol verný v malých veciach, a potom ma Pán Boh môže povolať do väčších. Nemôžem mať očakávania, že teraz túžim po pódiách, ale možno by som sa mohla inšpirovať a ísť za niekým, koho poznám a kto to už robí dlhšie.

Jakub: Napadlo mi, že spoločenstvo je naozaj kľúčové. Ak mám túžbu chváliť Pána a som zapálený pre túto službu, ale nie som súčasťou spoločenstva, nechodím do cirkvi, čo mám robiť? Napíšem nejakému spoločenstvu, že chcem prísť slúžiť? To asi nie. Spoločenstvo nás podporuje, a to najmä prostredníctvom autorít, ako sú lídri spoločenstva. Je veľmi

dôležité začať s nimi komunikovať o svojich pocitoch a túžbách. Lýdia to výstižne povedala a mne sa to veľmi páči. Ja som to zažil už pri svojich začiatkoch, keď som začal chodiť na stretká. Marián Lipovský a rôzni iní lídri v službe mi rozprávali, ako to naozaj funguje. Niekedy máme skreslenú predstavu o tejto službe, a preto je dobré otvorene sa rozprávať o tom, čo to všetko obnáša. Nie je to len o tom, že sa „med líže,“ ako sa u nás hovorí. Má to aj druhú stránku – komôrku, všetky boje a výzvy, s ktorými treba počítat' v každej službe.

Lýdia: Rada by som doplnila, že si myslím, že sme v týchto rokoch oveľa ďalej ako pred pár rokmi. Možno mladí ľudia vôbec nemali predstavu o tom, ako to funguje. Bolo oveľa menej worship lídrov a kapiel. Preto je dôležité, aby sme sa nebáli, ale jednoducho išli a pýtali sa bez toho, aby sme sa snažili samostatne si vydlážditi cestu.

Jakub: Ešte ma napadla praktická vec k tomu, čo povedala Lýdia. Pamätám si, že som mal pocit, ako keby tí worship lídri boli nedostupní, akoby mali okolo seba ochranku a bolo ťažké ich osloviť. Chcem povedať každému, kto

počúva tento rozhovor, že všetci worship lídri sú naozaj otvorení akýmkoľvek otázkam, rozhovorom, objatím a podpore. Moja predstava o ich nedostupnosti sa úplne rozpadla po prvom stretnutí s takýmto človekom.

No a čo tá hudobnícka stránka? Predstavujem si nejakého poslucháča, ktorý si toto číta alebo počúva a hovorí si: „Dobre, super, zatiaľ si to zapisujem. Musím byť hudobník alebo nie?“ Ako by ste na to odpovedali?

Veronika: Myslím si, že tí, ktorí sme povolání, dostaneme aj určité schopnosti, ktoré je potrebné rozvíjať. Nedávno som sa o tom rozprávala s kamarátkou, ktorá má veľkú túžbu chváliť Pána, ale keď sa pozerá na všetkých hudobníkov, ktorí sú skutočne muzikantsky ďaleko, hovorí si, že ona nemá vyštudovanú žiadnu školu ani teóriu. Aj keď sa zamyslím, koľkokrát som použila hudobnú teóriu, musím povedať, že to nie je povinnosť. Nie je to nevyhnutná výbava. Avšak do týchto vecí treba vstupovať a určiť si ich. Každý z nás vie, že ak používame nástroj alebo spev, treba sa aj o hlasivky starať. Keď ich necvičíš, stáva sa to namáhavé, a preto je potrebné urobiť niečo pre to, aby

bola chvála pre nás príjemná, či už v speve, alebo pri hre na nástroji. Niektorí nemusia hrať na nástroji, ak majú kapelu, ktorá ich v tom podporí. Takže to nemusí byť povinná výbava, ale cvičiť a byť pripravený prakticky je dôležité.

Jakub a Lydka, vy ste boli hudobnícky zdatní odjakživa, alebo tiež ste si museli prejsť svoju cestu v tejto oblasti?

Lýdia: Mám za sebou dva stupne na základnej umeleckej škole, takže som sa snažila vzdelávať. Nebolo to však s cieľom stať sa worship lídrom. Proste ma bavilo spievať, a preto som sa na to dala. Dnes je dostupných množstvo vokálnych kurzov aj online. Osobne veľmi odporúčam mať osobného učiteľa a aspoň nejaký čas chodiť na hodiny, pretože na praktickej stránke sa môžeš naučiť zlú techniku spevu, ktorú sa neskôr veľmi ťažko preučíš. Väčšina ľudí spieva a ak je to možné, aj hrá na nejaký nástroj, takže mať aspoň základ je naozaj užitočné. Aj keby som nielen navštevovala hodiny, pravidelné cvičenie je nevyhnutné. Veľmi na sebe cítim, keď nespievam pravidelne. To sa prepája s tým, že jedna vec je duchovná stránka vedenia chvál a

d'alšia vec je, že sa lepšie spieva, ak máš svoj hlas vytrénovaný.

Koľko akordov na gitare si vedel, keď si začínal, a koľko vieš teraz? Je pravda, že stačia štyri akordy?

Jakub: To mám presne na srdci aj na jazyku. Keď máš kapelu, vieš ich omnoho viac. Kapodaster je vlastne taká vecička, ktorá posúva tóniny na gitare, takže môžeš hrať rovnaké štyri chmaty, ale znie to trošku inak. Zväčša, keď sa nad tým zamyslím, používam okolo šiestich až siedmich akordov. Viac sa mi málokedy podarí. Áno, cvičiť treba, ale nie je to nedosiahnuteľné.

Lýdia: Nemôže byť človek lenivý! Niekedy máš predstavu, že takto to vyzerá, a ten človek nemá proste ZUŠ, ale má veľký talent. To je d'alšia vec — je to aj o Bohu, aj o praktických veciach. Lenivosť a líderstvo dokopy veľmi nejdú.

Chcel by som sa dotknúť ešte dvoch oblastí, aj keď nám čas už beží a tento rozhovor sa predlžuje. Napriek tomu ich chcem spomenúť. Rád by som sa ešte spýtal na autorstvo piesní. Všetci ste do určitej miery autormi a

počul som piesne od každého z vás, takže si to dovoľím tvrdiť. Je toto niečo, čo je podľa vás prepojené s vedením chvál, alebo to až tak nesúvisí? Inými slovami, čo robiť, keď v tej komôrke zažívam túžbu písať piesne? Ako s týmto pracovať?

Lýdia: Podľa mňa nie je nutnosť tvoriť vlastné piesne, ale je to skvelá príležitosť, keď dostaneš slová, alebo keď máš túžbu na srdci. Môžu existovať piesne, ktoré zostanú v komôrke, pretože ten čas je medzi tebou a Pánom. A potom sú piesne, kde cítiš potenciál, že toto chcem naozaj zdieľať s ľuďmi, a posunieš to niekam ďalej.

Jakub: Úplne súhlasím, že to nie je nutnosť, ale je to skvelé. Z môjho pohľadu je brutálny rozdiel, keď sa modlím s piesňou, ktorá je napísaná niekým iným, alebo s piesňou, ktorú som napísal ja. Pieseň, ktorá vychádza z mojej modlitby alebo aktuálneho prežívania, má pre mňa osobitný význam. Komunikujem s Bohom veľmi prakticky a priamo, takže nepíšem piesne v nejakých veľkých metaforách. Moje vzťahovanie sa k Bohu nie je o metaforách. Napríklad, nehovorím mu, že „Páne, oblej ma

rannými lúčmi,“ skôr sa zaoberám priamymi, polopatistickými vecami.

Veronika: Myslím, že otázka bola veľmi dobre vyčerpaná a všetko dôležité už bolo povedané. Len súhlasím s tými myšlienkami, takže pokojne môžeš pokračovať v čítaní.

A veľmi sa mi páči, že teraz naozaj vidím túto rozmanitosť vo vašich textoch. Som nadšený, že aj človek, ktorý je metaforicky a poeticky zameraný, si na slovenskej scéne nájde svoje miesto. Je to krásne, že ako cirkev a autori ste tak rôzni, a to sa potom odráža v piesňach, ktoré pokrývajú široké spektrum spôsobov ako potrebuješ vyjadriť svoje pocity k Pánu Bohu. Rovnako sa aj ja chcem pridať so svojím názorom. Už som zažil, že niektoré moje vlastné piesne boli určené iba pre komôrku a presne vystihovali to, čo som chcel Pánu Bohu povedať. Nemusel som hľadať refrén, ktorý by som teraz potreboval. Je naozaj krásne, keď to dokážeš takto vyjadriť. Na záver sa chcem opýtať na praktické veci o ktorých sme sa už veľa rozprávali. Hovorili sme o duchovne-praktických témach,

ale skúsme sa na záver vrátiť k tomu, ako si udržať srdce zamerané na Pána Boha. Môže to počúvať niekto, kto sa pripravuje na vedenie chvál, niekto, kto sa zatiaľ modlí iba doma, alebo je ostrieľaný. Aké sú vaše rady, aby sme si aj po všetkých praktických záležitostiach udržali vnútornú čistotu a zameranie na Neho? Ako si vy pripravujete srdce predtým, než idete pred ľudí?

Veronika: Tak ono to presne takto zaznelo. Tá skrytá komôrka, do ktorej sa zatvárame, je asi základom toho, čo na chválach ponúkame. Nemôžeme dávať niečo, čo nemáme. Predstavujem si to ako priateľstvo, ktoré keď udržiavaš, môžeš byť zraniteľný a poznáte sa dobre. Niekedy je to také, že už môžeš byť len v prítomnosti druhého a ani nemusíš veľa povedať. Čím viac času trávim s priateľom, tým čerstvejšie je to priateľstvo. Myslím, že tá čerstvosť sa prejaví aj v chválach. Vďaka tomu získajú autentickosť. Niekedy sa môže stať, že máš len päť minút na jednu pieseň a človek sa ani nestihne spamätať a zamyslieť, či sa vlastne modlí. Ale tá esencia vzťahu, ktorá už bola predtým, sa určite prejaví aj počas piesne.

Lýdia: Súhlasím s Veronikou. Možno len dodám tri myšlienky, ktoré mi napadli. Pre mňa je úplnou prioritou spievať s pokorným srdcom, či už pre tri ľudí v spoločnosti, alebo pre tridsaťtisíc na štadióne. Ďalšia vec je, že sa často dostanem v Biblii k veršu, ktorý hovorí, že „uctievali ma slovami, ale ich srdce bolo ďaleko od mňa.“ Ak máš pocit, že sa dostávaš do štádia, kde niečo robíš z vytrvalosti alebo zo zvyku, je potrebné sa zastaviť, skontrolovať svoje srdce a dať sa dokopy. A potom chod' slúžiť. Prinášaj obeť až potom, čo máš poriešené veci vo svojom srdci. Posledná vec, ktorú chcem povedať je, že viera a povolanie by mali byť nad pocitmi. Diabol veľmi útočí na emócie pri vedení chvál a je dôležité si uvedomiť, že ak niečo v sebe nemáš úplne vysporiadané, radšej sa na pódium nepostav. Najprv si to porieš, pretože diabol sa snaží presvedčiť ťa, že nie si dosť dobrý alebo hodný to robiť. Vtedy je dôležité postaviť sa na to, že Pán Boh ti dal autoritu, a to je privilegium, do ktorého ťa vedie.

Jakub: Úplne súhlasím so všetkým, čo ste povedali, a napadli mi tiež nejaké praktické veci. Na sto percent súhlasím s tým, že komôrka je hlavným zdrojom

požehnaní a pomazania. Keď sa s niekým rozprávam o pomazaní, často hovorím, že najväčšie pomazanie do služby vychádza práve z komôrky. Druhá vec, ktorá mi napadla je, že teraz žijem s myšlienkou, že Boh k nám hovorí cez Bibliu. Ak nepoznáme Božie slovo, často nevieme, že žijeme v nejakom klamstve. Preto je dôležité mať pohľad stále upriamený na Boha. A treťou praktickou vecou je, že si myslím, že worship líder nemôže byť samotár. Ak sa dostaneš do situácie, že si ideš sám budovať svoju víziu, niečo nie je v poriadku. Bez iných ľudí, bez spoločnosti a cirkvi, ak sa nespojíš s inými lídrami a chceš si budovať len svoju „značku,“ tak to už nie je v súlade s tým, čím to má byť.

Veľmi pekne ďakujem za praktické rady. Skutočne si myslím, že ste nám poskytli bohatstvo myšlienok, ktoré sú vzácne, dôležité a určite užitočné pre kohokoľvek, kto nás počúva. Na záver by som rád spomenul, že Biblia je plná chvál a žalmy sú vlastne jedným veľkým albumom chvál. Okrem Biblie máme aj množstvo krásnych básní, či už v metaforických alebo priamych textoch, ktoré nás oslovujú. Prosím, podel'te sa so

mnou každý o jednu obľúbenú vetu, verš alebo myšlienku z akéhokoľvek zdroja, ktorá vo vás rezonuje a ktorou by sme mohli ukončiť tento náš krásny dvadsaťminútový rozhovor.

Veronika: Myslím, že by to nebolo také, že musím veľmi hrabať, ale počas prípravy na tento rozhovor som sa zamýšľala nad tým, čo povedal Ján Krstiteľ. Pre mňa je to vlastne pilier chvál — „Nech je viac Teba a menej mňa.“

Jakub: Pre mňa je to verš „Blahoslavení čistého srdca, lebo onividia Boha.“ Tá čistota srdca je kľúčová vec, ktorá bola tu nepriamo spomenutá. Je to nesmierne dôležité. Neznamená to, že nie som bez hriechu, ale tá túžba po Kristovi ma vedie k tomu, aby som mal čisté úmysly.

Lýdia: Úplne s tým súhlasím, pretože presne toto mi svieti. To súvisí s tým, čo som vavela skôr — „Uctievali ma slovami, ale ich srdce bolo ďaleko odo mňa.“ Je dôležité, aby sme sa stotožňovali s tým, čo spievame, a aby sme naozaj verili tomu, čo spievame. V mnohých piesňach sú slová ako „Túžim poznať Tvoje srdce, vidieť Tvoju tvár“ a sú tam aj slová o tom, že „blahoslavení sú tí, ktorí majú čisté srdce, lebovidia

Boha.“ To je vlastne spôsob, ako k tomu prísť. Takže áno, súhlasím.

Veronika Haluzová, Lýdia Rišová a Jakub Slaninka boli našimi hosťami a ich prítomnosť bola skutočnou studnicou múdrosti, radosti a humoru. V niektorých momentoch nášho rozhovoru som sa naozaj tešil a chcem vám za to veľmi pekne poďakovať. Verím, že to, čo sme tu otvorili, a to, čo ste priniesli, sa stane praktickým návodom, alebo teoretickým, v úvodzovkách, požehnaním a povzbudením pre všetkých, ktorí hľadajú ako začať s chválami — to bola naša dnešná téma.

S A V E T H E D A T E

A woman with long blonde hair is singing into a microphone. She is looking upwards and to the right, with her mouth open as if in the middle of a song. The background is a soft, hazy light, possibly a sunset or sunrise, with a silhouette of a woman's head and shoulders in the foreground, looking towards the singer.

ŽENSKÁ
KONFERENCIA

31.01. - 01.02.

2025

Ako čítať **BOŽIE SLOVO**

Ako môžeme čítať pravidelne Božie slovo a spraviť si z toho súčasť nášho každodenného života?

Otec Dušan Pecko: Božie slovo sa musí stať súčasťou nášho každodenného života – tak prirodzene, ako keď pijeme vodu, jeme chlieb či máme radi salámu, musíme mať radi aj Božie slovo. Jednoducho ho musíme chcieť. Potrebujeme mať túžbu po Božom slove, hlad po ňom.

Zároveň však musíme túžiť aj po šťastí. Ak chceme byť šťastní, nejde to bez Božieho slova, bez Eucharistie. Nie je to možné bez dobrých skutkov – to všetko je súčasťou skutočného šťastia.

A ako začať? Stačí urobiť prvý krok. Vziať si Sväté písmo, nechať ho otvorené doma a každý deň, keď okolo neho

Tento článok si
môžete vypočuť
aj v audio verzii.

prejdeme, prečítať aspoň jednu vetu. Nemusíme začať hneď veľkým množstvom, možno len z Evanjelia podľa Lukáša alebo Marka. Každý deň stačí jedna veta, a postupom času to bude málo – budeme chcieť viac.

Táto túžba po Božom slove nás bude postupne nútiť, aby sme neostali pri jednej vete, ale prešli na dve, potom na celú pasáž, možno aj celú kapitolu. Božie slovo sa do nás dostane tak hlboko, že sa stane neoddeliteľnou súčasťou nášho života – tak ako voda či jedlo.

Tým pádom, čo motivuje mladého človeka čítať to Božie slovo aj v dnešnej dobe a každý deň?

Mariana: Pre mňa je motiváciou čítať Božie slovo to, že chcem poznať Krista. Poznávam ho nielen cez Eucharistiu, ale aj prostredníctvom príbehov a momentov, ktoré Kristus strávil na zemi, a tie sú zaznamenané v Biblii.

To ma motivuje spoznávať ho viac, pretože ak chcem žiť ako Kristus, musím vedieť ako Kristus žil. A to je v Písme nádherne opísané. Láska ku Kristovi ma vedie k tomu, aby som o ňom čítala. Je to podobné, ako keď s niekým začnete vzťah – chcete o ňom vedieť všetko, aby ste ho lepšie

spoznali. Rovnako je to aj s Kristom – ak chcem s ním kráčať tu na zemi a mať ho vo svojom srdci, musím ho poznať.

Potom aký je rozdiel medzi čítaním biblie a inej duchovnej literatúry?

Otec Dušan: Biblia je pokrm. Je to Božie slovo inšpirované Bohom – slovo, ktoré dáva život. Ostatná literatúra nám pomáha, aby sme toto Božie slovo lepšie pochopili a dostali ho hlboko do svojho vnútra.

Preto je dobré čítať nielen Bibliu, ale aj duchovnú literatúru. Nemôžeme si povedať, že nám stačí len duchovná literatúra, aj keď obsahuje citáty z Božieho slova, alebo naopak, že nám stačí len Sväté písmo a nič iné nepotrebujeme. Oboje sa dopĺňa.

Božie slovo je ako pevná strava, ale aby bolo pre nás zrozumiteľnejšie, potrebujeme k nemu „omáčku“, ktorou je práve duchovná literatúra. Tá nás obohacuje a pomáha nám správne pochopiť a interpretovať Božie slovo. Ak by sme si povedali, že ho dokážeme interpretovať sami, mohli by sme sa dostať do omylov. No keď použijeme napríklad

komentáre alebo literatúru venovanú danej téme, zrazu nám to dáva väčší zmysel a ľahšie to aplikujeme do svojho života.

Máš nejaký ‚rituál‘ čítania Božieho slova? Máš nejaké obľúbené verše? Budeme radi ak nás inšpiruješ nejakým spôsobom, akým práve ty čítaš Božie slovo.

Mariana: Môj vzťah k Božiemu slovu sa mení v priebehu rokov a závisí od toho, v akej životnej fáze sa nachádzam. Iné to bolo na strednej škole, iné na vysokej a teraz, keď pracujem, je to opäť iné. Neustále hľadám spôsob, ktorý mi vyhovuje najviac. Momentálne to mám nastavené tak, že túžim čítať Božie slovo každý deň, a preto chodím ráno na šesťhodinovú omšu. Potom mám polhodinu cestu autobusom do práce, počas ktorej čítam Božie slovo v tichu.

Tento režim mi momentálne vyhovuje. Na vysokej škole som si Božie slovo čítala ráno, ak som mala neskôr prednášky, alebo večer. Na strednej škole som často chodila cez prestávky do kaplnky, keďže sme mali cirkevnú školu. Myslím, že každý si musí nájsť vlastnú cestu, ktorá mu vyhovuje, pretože každému vyhovuje iný prístup k čítaniu Božieho slo-

va. Niektorí ho môžu čítať počas cesty do práce alebo školy, a iní majú iné zvyky.

Je skvelé mať doma stále otvorenú Bibliu, pretože Božie slovo prehovára neustále. Netreba sa však báť vziať si ju aj do bežného života, napríklad do autobusu. Už som pochopila, že nejde o kvantitu, ale o kvalitu. Snažím sa čítať Písmo tak, aby som pri každom čítaní pozvala Ducha Svätého, ktorý najlepšie vysvetlí jeho posolstvo. Čítam jednu pasáž alebo úryvok a keď sa ma niečo dotkne, prechádzam do modlitby. Dôležité je nenechať to len tak, ale nechať, aby sa Božie slovo vrylo do môjho srdca.

Mám veľa obľúbených veršov, ale jeden, ktorý ma v poslednom čase sprevádza, je z Evanjelia podľa Jána, kapitola 15, verše 1-11, o viniči a ratolestiach. Učím sa pripomínať si, že bez Krista som ničím, a čerpať silu z neho. Tento obraz ma vedie nielen k tomu, aby som si uvedomovala svoju závislosť na Kristovi, ale aj k tomu, aby som dávala priestor iným ľuďom v mojom živote. Ako extrovert sa snažím myslieť aj na ostatných na tom viniči.

Ďalší verš, ktorý ma sprevádza už dlhé roky, je zo Žalmu 18:30: ‚S pomocou svojho Boha presko-

čím každú hradbu. Tento verš mi pripomína, že s Bohom môžem prekonať akúkoľvek prekážku a že nikdy nie som na to sama.

Chcel by som sa spýtať, ako môže začiatok skutočne porozumieť Biblii? Často sa stáva, že ľudia sú znechutení tým, že nerozumejú tomu, čo čítajú. Chcel by som nadviazať na Lectio Divina – mohli by ste nám priblížiť ako táto prax môže pomôcť pri lepšom pochopení Božieho slova?“

Otec Dušan: Určite áno. Jednou z najčastejších chýb je, že si poviem: „Čo mi dnes chce Božie slovo povedať?“ a náhodne otvorím Bibliu na hociktorej strane. Ak nám ten text nevyhovuje, otvoríme znova a znova, až kým nenájdem niečo, čo nám sedí. Mal som rozhovor so spolužiakom, ktorý je tiež kňazom. Keď sme ešte boli na škole, povedal mi: „Vyskúšal som to. Otvorím Bibliu a hneď prvýkrát – prázdna strana. Tak som ju zavrel a otvoril znova – znova prázdna strana. Tretíkrát to isté. A tak som si povedal: „Dobre, Pane, dnes so mnou asi nehovoríš.““

Myslím si, že ak chceme správne porozumieť Božiemu slovu,

je dobré začať Novým zákonom, konkrétne evanjeliami. Práve cez ne sa môžeme postupne učiť chápať Božie slovo. Nikdy však nebudeme schopní ho úplne pochopiť na 100 %, pretože Božie slovo je tajomstvom. Boh nám ho však odкрýva postupne a Lectio Divina nám v tom môže veľmi pomôcť.

Lectio Divina má viacero krokov. Prvým je „lectio“ – čítanie Božieho slova. Vyberieme si napríklad úryvok zo Zacheja alebo z emauzských učeníkov. Prečítame si ho a snažíme sa predstaviť si, čo ten text hovorí. Vidíme tam stromy, líuku, ako Ježiš rozmnožuje chlieb a rozdáva ho 5 000 mužom. Predstavujeme si, ako Zachej vylieza na strom, aby videl Ježiša, a ako ho Ježiš prekvapí, keď mu povie: „Zachej, pod' rýchlo dole!“ Žijeme s týmto textom, sústredíme sa na príbeh a postavy, nie na to, či sme my Zachej alebo niekto iný v tom príbehu.

Druhým krokom je „meditatio“ – rozjímanie. V tomto kroku rozmyšľame nad tým, čo ten text hovorí mne osobne. Modlíme sa: „Pane, čo mi chceš povedať týmto textom?“ Aplikujeme ho na svoj život – môžeme si predstaviť, že sme Zachej, alebo že sme niekto z tých, ktorí reptajú proti Ježišovi,

že sa rozpráva s mýtnikom. Alebo si predstavíme, že sme ten strom, na ktorý Zachej vyliezol.

Keď sme nejaký čas strávili rozjímaním, vstupujeme do tretieho kroku, „oratio“ – modlitba. To, čo nám vychádza z rozjímania, môže byť modlitba, prosba, vďaka, alebo aj pieseň či báseň. Takto Božiemu slovu odpovedáme modlitbou. Štvrtým krokom je „contemplatio“ – kontemplácia. Tento krok je často najťažší, pretože vyžaduje čas. Nie každý do kontemplácie vstúpi hneď – niekedy to trvá mesiace či roky, kým človek dosiahne to vnútorné ticho a pokoj, keď môže spočinúť v Božej láske. Ale je to najkrajší moment, kedy si uvedomujeme, že Boh nás miluje. Aj keby celý svet bol proti nám – rodina, priatelia, okolie – práve cez kontempláciu prichádzame k tomu, že sme pre Boha dôležití.

Toto je spôsob, akým môžeme pristupovať k Božiemu slovu. Stačí začať jednou vetou, nad ktorou budeme rozjímať celý deň. Cez Lectio Divina robíme veľkú vec pre seba, pre svoj život a svoju radosť. Táto forma modlitby nám pomôže nielen pri čítaní evanjelií, ale aj Starého zákona, žalmov či listov apoštolov.

Pri učení sa správne čítať Božie slovo môže pomôcť aj nejaká príručka či komentár, ktoré nás vedú k správne pochopeniu. Na začiatku môžeme potrebovať aj vysvetlenia, aby sme sa naučili správne chápať a aplikovať Božie slovo v živote. Ale najdôležitejšie je – začať.

Máme tu otázku ohľadom začiatkov s čítaním Božieho slova. Mariana, ak by si mala dať nejaké rady svojim rovesníkom, ktorí by chceli začať čítať Písmo, ale nevedia, ako začať, ako by si im poradila?

Mariana: Myslím si, že otec Dušan to krásne zhrnul – netreba byť na seba príliš náročný hneď na začiatku. Nemusíme si dávať cieľ prečítať celú kapitolu naraz a hneď všetko pochopiť. Stačí si stanoviť, že aj jedna veta denne je dosť, ak sa vytvorí pravidelnosť a rutina. Čítať Božie slovo denne, hoci len krátky úryvok, je dôležité. Ako otec Dušan povedal, je dobré začať niečím, čo nám priblíži Krista – najmä evanjeliami.

Počula som, že nie je úplne najšťastnejšie začať s evanjeliom podľa Matúša, pretože rodokmeň na začiatku môže niektorých odradiť. Lukáš a Marek sú prístup-

nejší, ale aj Jánovo evanjelium je krásne. Ja ho veľmi milujem, aj keď je náročnejšie, pretože hovorí o Kristovej láske. Takže je to o výbere toho, čo je pre nás najjednoduchšie začať. Aj žalmy sú skvelé. Sú veľmi blízke človeku, pretože Dávid ich písal zo srdca. Hlavné je začať a nebať sa toho, že nie hneď všetko pochopíte. Dokonca aj keď si prečítate len jednu vetu a nezdá sa vám, že vás to nejako oslovilo, to nevadí. Dôležité je začať. Božie slovo je živé a keď prichádzate k čítaniu Písma s postojom srdca, že skutočne chcete, Boh vám určite dá porozumenie.

On nie je ten, kto by vám odoprel pochopiť. Keď máte správne nastavenie srdca – s pokorou a túžbou počuť, čo vám chce Pán povedať – s takýmto postojom a hladom po jeho slove sa Božie slovo stane pre vás živým, ako otec Dušan spomínal.

Otec Dušan: Mám jednu veľkú nevýhodu – ako ľudia sme často netrpezliví. Naša trpezlivosť je skúšaná, ale pravda je, že stačí naozaj málo. Úplne postačí jedna veta. Nemusíme hneď začínať s celými kapitolami alebo si dávať predsavzatia, ako napríklad: ‚Tento rok sa rozhodnem prečítať

celé Božie slovo.‘ Takto to určite nefunguje.

Mariana: V dnešnej dobe je veľký dôraz na výkon. Často cítime tlak, že musíme niečo neustále dokazovať. Ale v Kristovej láske, pred ním, v modlitbe a tichu, mu stačí, že sme jednoducho s ním. Keď do toho pridáme čítanie Písma, Eucharistiu a ďalšie veci, ktoré nás približujú ku Kristovi, je to perfektné. V takom nastavení si pred Bohom nemusíme nič dokazovať, ani v tom čítaní Písma.

Chcel by som poďakovať za rozhovor Marianne a otcovi Dušanovi a za to, že sme mohli priniesť povzbudenie všetkým, ktorí počúvajú tento audio magazín.

Media Production
Marketing Solutions
Event Services

GD
IDENTITY

Tento článok si môžete vypočuť aj v [audio verzii](#).

Sestra Naša, vlastným menom Veronika, je mladá rehoľná sestra, ktorá prerušila štúdium na STU v odbore architektúra a rozhodla sa radikálne zmeniť svoj život vstupom do rehole školských sestier svätého Františka. Slúžila v rómskej osade Lomnička pri Starej Ľubovni a bola súčasťou rómskej animátorskej školy RAŠKA. Sestra Naša, vitaj. Čo znamená byť mladou rehoľnou sestrou? Vieš to kvantifikovať?

Ťažko povedať, no mám 23 rokov, takže sa považujem za, dajme tomu, mladú sestru. Záleží však na vnútornom nastavení – môže byť aj vekovo staršia sestra, ktorá je duchom veľmi mladá, takže to by som nejako nešpecifikovala.

Máte v komunite alebo poznáš aj mladšiu rehoľnú sestru ako si ty?

Som najmladšia rehoľná sestra, ktorú poznám.

EVA WJELIUM
na perifériách

Pre mňa si najmladšou reholnou sestrou, ktorú poznám, a teším sa, že v takom mladom veku už máš za sebou to, čo máš. O tom sa budeme dnes rozprávať. Spomenul som, že si pôsobila v Lomničke. Aké sú tvoje prvé asociácie a spomienky, keď sa povie Lomnička?

Keď sa povie Lomnička, prvé, čo mi napadne je, ako stojím pred bránou nášho centra v Lomničke, okolo mňa je minimálne 30 detí, ktoré ma objímajú a tešia sa, že som tam. To je úplne prvá asociácia – prijatie a radosť, ktorá sa mi s tým spája.

Skús nám dať taký kontext, ako si sa vlastne dostala do Lomničky. Ako to súviselo s tým, čo robíte ako školské sestry svätého Františka, a ako ťa tam prijali? Aké boli tvoje prvé pocity, keď si tam prišla? Veľa otázok, skús teda postupne.

Skúsím to zhrnúť, aby to nebolo príliš dlhé. Dvere k rómskej problematike sa mi otvorili už na strednej škole prostredníctvom DoFE, kde som v rámci dobrovoľníctva chvíľu pomáhala bezdomovcom a neskôr rómskym deťom. Keďže pochádzam zo Žiliny, kde naše sestry vedú gymnázium, bola

som s nimi v kontakte. Keď som im rozprávala o svojich dobrovoľníckych skúsenostiach, ponúkli mi možnosť ísť na týždeň do Lomničky ako dobrovoľníčka.

To som ešte nebola reholná sestra, bola som študentkou gymnázia v 3. a 4. ročníku. Takže to bola moja prvá skúsenosť s Lomničkou – týždeň strávený v centre, práca s deťmi na mimoškolských krúžkoch. Postupne sa to nabalovalo. Keď som už vstúpila do rehole a bola som v noviciáte, strávila som v Lomničke 5 týždňov na praxi.

Keď sa ma predstavení pýtali, kde by som si vedela predstaviť pôsobenie po sľuboch, prvé, čo mi napadlo, bola Lomnička. Nakoniec sa rozhodli, že tam pôjdem, čo ma veľmi potešilo.“

Čo presne zahŕňala tvoja misia alebo služba v Lomničke?

Moja úloha tam bola pracovať predovšetkým s deťmi a mladými. Venovala som sa príprave rôznych krúžkov a fungovala som v dome Nepoškvrneneho Srdca Panny Márie, kde sme mali aj 5 zamestnancov. Niektoré ženy boli z miestnej komunity, iné nie. Spoločne sme vytvárali program pre deti v nízkoprahovom centre.

Robili sme súťaže, výtvarné aktivity – čokoľvek, čo nás napadlo a prišlo nám vhodné.

Mali ste úspech? Chodili deti?

Určite! Moje najväčšie číslo bolo 125 detí počas leta. A to naraz! Vekový priemer bol od 1 roka až po 17 či 18 rokov. Mali sme tam aj dobrovoľníkov saleziánov, ktorí prišli na leto a organizovali denné tábory. Takže nás tam bolo viac, čo bolo veľmi pozitívne. Bežne na tých krúžkoch prichádzalo okolo 50 detí doobeda a asi 60 poobede.“

Krúžky sú niečo, čo poznáme bežne zo sekulárneho školského prostredia. Dnes sme tento rozhovor nazvali ‚Evanjelium na perifériách.‘ Ako v tom, čo ste tam robili, hrala úlohu evanjelizácia? Bola priamou súčasťou vášho prístupu, alebo ste sa skôr sústredili na hry a zábavu?

Myslím, že to bolo skôr o individuálnom prístupe každej sestry a o tom, ako prežíva svoju vieru a evanjelizáciu. Osobne nie som veľkým evanjelizátorom v zmysle, že by som vedela veľa rozprávať. Moja forma evanjelizácie spočívala skôr v tom, že som deti viedla k takej každodennej modlitbe

a poďakovaniu za to, čo dostali. Na začiatku každého krúžku sme sa vždy modlili a učila som ich byť vnímavé na dary, ktoré majú.

Snažila som sa byť niekým, za kým môžu prísť, keď sa potrebujú vyrozprávať, zdieľať radosť alebo čokoľvek iné, čo prežívajú. Takže to bola moja forma evanjelizácie. Keď prišla reč na otázky o viere, povedala som im, čo si o tom myslím, ale nebolo to nejaké veľkolepé a verejné. V tomto smere nie som veľmi otvorená.

Všetci poznajú ten výrok, ktorý neviem, či povedal svätý František, alebo mu ho pripisujeme: ‚Vždy ohlasujte evanjelium, a ak je to potrebné, použite aj slová.‘ Myslím, že toto sa mohlo diať z toho, čo opisuješ. A zdá sa mi, že ako rehoľná sestra je pre teba ťažké oddeliť Boha od svojho každodenného života. Stávalo sa, že deti boli zvedavé na tvoj rehoľný život a na to, čo vlastne znamená, že nosíš závoj, alebo sa obliekaš inak. Musím našim poslucháčom opísať, že dnes si veľmi dobre oblečená a máš svoj habit zladený s jesennou bundou v hnedých tónoch.

V Lomničke sestry pôsobia už 17 rokov, takže väčšina ľudí je zvyk-

nutá na to, že tam sú sestry. Nebo-
lo to niečo, čo by som musela vy-
svetľovať. Samozrejme, občas sa
vyskytli vtipné otázky, ako naprí-
klad, či mám manžela alebo deti.
Tieto otázky často prichádzali od
detí, a tak som im vysvetľovala,
že nemám manžela ani deti a že
to, čo robím, je dobrovoľné a slo-
bodné rozhodnutie. Bolo pre nich
ťažké to pochopiť, pretože v ich
kultúre je manželstvo považova-
né za normálnu cestu, aspoň v
našej dedinke. Takže keď sa ma
na to pýtali, jednoducho som im
odpovedala.

**Neviem, či vieš porovnať túto
službu s iným typom práce s
deťmi v majoritnej spoločnosti.
Chcem sa spýtať na špecifiká
práce s rómskymi deťmi. Aké
má táto služba svoje špecifiká a
čo je možno zvláštne?**

Určite. Jedným z dôležitých as-
pektov bolo, aby krúžky boli na-
stavené rovnako a menili sa mi-
nimálne. Deti boli naučené, že
krúžky začínajú ráno o deviatej, a
tak sa tam vždy objavili. Ak náho-
dou došlo k zmene, ako napríklad
zatvorenie centra, čakali tam na
krúžok, pretože to mali zakorene-
né v návyku. Takže táto stabilita a
rutina boli pre ne veľmi dôležité.

**Čo napríklad hovoríš o typic-
kom predsudku, že rómske deti
sú nevychované a robia len ne-
poriadok, pričom ich správanie
presahuje hranice slušnosti v
spoločnosti?**

Ja by som to nenazvala nevy-
chované. Určite vyrastajú v inom
prostredí a ťažko povedať, akí by
sme boli my, keby sme boli v ich
situácii. Musím povedať, že sú ži-
všie a hlučnejšie, ale nerobia to
naschvál, ani vedome negatívne.
Proste také sú a na to si treba
zvyknúť. Pre mňa bolo nevyhnut-
né mať silný mikrofón a reproduk-
tor, lebo inak by som sa ani nedo-
kázala presadiť. Okrem toho bolo
dôležité ich zaujať, mať pre nich
stále niečo, čo robiť a zabezpečiť,
aby to bolo jednoduché a zrozu-
miteľné, aby sa nenudili.

Keď si človek zvykol na ich úro-
veň a odpozoroval, kde sa nachá-
dzajú, mohol cielene pristupovať
k rôznym vekovým skupinám.
Napríklad, ak som mala štvrtákov,
tretiakov alebo piatakov, vede-
la som, že sa im budem venovať
presne v oblasti, ktorá ich zaují-
ma. A keď to tak bolo, boli veľmi
pracovití a usilovní.

**Ty si spomínala, že evanjelizač-
ná časť vašej práce závisí od**

toho, ako každá konkrétna sestra prežíva svoju vieru, alebo aké cíti povolanie, či už k verbálnej evanjelizácii, alebo inému typu. Chcem sa ťa spýtať na tvoje prežívanie viery a na to, či sa touto skúsenosťou nejako zmenilo alebo posunulo.

Určite áno. Na začiatku bolo pre mňa veľmi ťažké čeliť beznádeji a uvedomiť si, že veľa vecí nezmením. Keď som začínala, išla som s nadšením a myslela si, že za jeden deň môžem zmeniť celý svet. Ale musela som prijať to, že to nezmením a že to ani nie je moja úloha.

Toto sú deti Božie a On sa o ne postará v správnom čase. Naučila som sa žiť v prítomnosti, ktorú prežívajú, a uvedomiť si, že Pán sa postará o všetko. Ja robím to, k čomu ma povoláva. Som tu pre tie deti a ostatné nechám na Neho. To bola veľmi silná skúsenosť, z ktorej som sa učila dôverovať. Uvedomila som si, že to nestojí na mne, ale na Ňom. Myslím, že akákoľvek služba prechádza touto fázou.

Nateraz možno nás teraz počúva niekto, kto si hovorí, že by chcel robiť niečo podobné. Čo by si takémuto mladému člove-

ku, napríklad na strednej škole, povedala? Aké sú vlastne možnosti a čo by mal mať na pamäti? Aké nastavenie mysle by malo nastať?

Odkázala by som mu, aby sa určite nebál a šiel do tejto výzvy, pretože to stojí za to. Myslím si, že každé mesto má nejaké organizácie, ktoré sa venujú rómskej otázke alebo iným ľuďom na perifériách. Je veľa možností, z ktorých si môže vybrať, čo je jeho srdcu bližšie.

Nech sa nebojí a nech ide do toho s otvoreným srdcom. Tiež by som mu poradila, aby neočakával, že to bude presne podľa jeho predstáv. Je dôležité nechať sa viesť tým, čo príde a čo mu Pán ukáže.

Ty si povedala, že si v jednom momente pochopila, že nie je tvojou úlohou zachraňovať tých ľudí. Čo by si povedala, že je úlohou človeka, ktorý ide slúžiť ľuďom na okraji spoločnosti?

Myslím si, že každý si musí nájsť svoj vlastný dôvod, prečo tam je. Môže to znieť trochu sebecky, ale pre mňa to bola práve moja formácia a vzťah s Bohom. Tí ľudia a to prostredie som vnímala ako prostriedok, cez ktorý ma Boh

mení a ukazuje mi svoju tvár. Takže hoci to môže znieť sebecky, byť na periférii rozširovalo moju osobnosť a to, ako vnímam svet. Dúfam, že mi to pomohlo vidieť svet v stále väčšej pravde.

Myslíš si, že tento rozmer výzvy, o ktorom si hovorila, a aj DoFE, by mali mladí ľudia aktívnejšie vyhladávať a implementovať do svojich životov?

Určite áno, pretože to dáva dynamiku a adrenalín. Keď som sa dostala k tejto službe, mala som 16 rokov a priznávam, že u mňa to nebolo ani tak o náboženskom presvedčení, ani o dobrotivosti. Bol to skôr adrenalín – chcela som vidieť niečo nové, zažiť niečo nové. Tento pocit ma potom viedol na cestu, ktorou som sa vydala. Každá skúsenosť a každá výzva, aj keď sa človek musí prekonať, formuje človeka ako celok a rozširuje jeho obzory.

Ty si rehoľná sestra. Akú rolu zohráva výzvosť v rozhodnutí pre tento život a povolanie? Vedela si, do čoho ideš, keď si sa rozhodla pre rehoľný život?

Nie. Rozhodovala som sa veľmi mladá, mala som 16 alebo 17 rokov, keď som prechádzala týmto

rozhodnutím vo vnútri seba. Počas tohto procesu prišlo niekoľko vonkajších výziev. Ale akonáhle som prijala rozhodnutie stať sa rehoľnou sestrou a prijala som, že takýmto spôsobom chcem budovať svoj vzťah s Pánom, ten vzťah bol veľmi pokojný, vyrovnaný a stabilný.

Necítila som tam žiadne výzvy. Skôr som pociťovala istotu. Výzvy sa objavili neskôr, keď som mala oznámiť svoje rozhodnutie rodine a priateľom, ale v samotnom vzťahu s Ním to bolo viac o pokoji než o výzvach.“

Sestra Nasta, chcem sa ešte v závere spýtať na RAŠKU, rómsku animátorskú školu. Ty si jej súčasťou? Prosím, povedz nám aspoň v skratke, o čo ide a pre koho je určená.

RAŠKA je určená pre mladých Rómov, ktorí sa zapájajú do činnosti svojich farností. Z rôznych pastoračných diel sa nám podarilo vytvoriť skupinu mladých, ktorých sme sa snažili formovať prostredníctvom rôznych jednodňových prednášok a duchovných obnov. Cieľom je, aby boli schopní to, čo dostanú, odovzdávať ďalej v komunite, v ktorej žijú. Bola to veľmi dobrá skúsenosť, najmä kvôli

vzťahom, ktoré sa medzi nimi vytvorili. Malo tu pôsobiť aj viacero prednášajúcich, čo obohatilo celkovú atmosféru.

Je to projekt, ktorý ešte trvá, alebo to bola jednorázová záležitosť, ktorá sa už nebude opakovať?

Tento projekt už prebiehal aj v minulosti, pred korunou. Minulý rok sa obnovil a myslím si, že ak mám správne informácie, plánujú pokračovať v tomto projekte aj naďalej.

Hovorili sme o výzvach, rozširovaní obzorov a adrenalíne a o tom, ako nás to môže v konečnom dôsledku viesť bližšie k Pánu Bohu. Aké skúsenosti zo svojho života by si možno dopriala zažiť aj iným? Ktoré ťa formovali alebo zásadným spôsobom posunuli dopredu? Čo by mladí ľudia mohli vyhľadávať, aby sa posúvali ďalej vo svojom osobnom živote aj vo vzťahu s Pánom Bohom?

Pre mňa osobne bola kľúčová skúsenosť na periférii a vidieť inú stranu sveta, na ktorú nie sme zvyknutí. Toto bola veľmi dôležitá súčasť môjho formovania a nastavenia, ktoré mám teraz. Dúfam,

že to tiež formuje moju víziu do života, alebo skôr Božiu víziu do môjho života. Preto by som každému odporúčala aspoň vyskúšať nejakým spôsobom pracovať na perifériách. Možno vás to chytí za srdce, možno nie, a to je úplne v poriadku. Ale ak vás to chytí, určite sa toho nepustíte. A aj tak odídete obohatení.

Sestra Naša, veľmi pekne ďakujem za tento rozhovor, za tvoj život a tvoju službu. Verím, že to, o čom sme sa tu rozprávali, môže byť inšpiráciou pre ďalších ľudí, aby prichádzali na periférie a hľadali nielen to, čo ich posúva, ale aj to, čo môžu ponúknuť tým, ktorých tam stretnú.

KOMPAS TÝŽDŇA

 **rádio
lumen**

***KOMENTÁR NA TÉMU TÝŽDŇA,
KTORÁ SA ŤA TÝKA!***

**KAŽDÝ PIATOK O 7:00 NA VŠETKÝCH
PODCASTOVÝCH PLATFORMÁCH!**

**A POTOM O 14:15
VO VYSIELANÍ RÁDIA LUMEN**

Život KREŠŤANA medzi neveriacimi

V tomto rozhovore sú so mnou Veronika a Jakub. Veronika patrí do spoločenstva Efata a študuje psychológiu v Bratislave. Jakub prerušil štúdium kondičného trénerstva, aby sa stal dobrovoľníkom v Godzone kancelárii a patrí do malackého spoločenstva Spomal. Budeme sa spolu rozprávať o tom, ako žiť kresťanský život vo svete, ktorý nie je vždy kresťanský. Koľko percent vášho okolia je podľa vás veriacich a koľko percent ľudí, s ktorými sa stretávate, nie je veriacich?

Tento článok si môžete vypočuť aj v audio verzii.

Veronika: Momentálne sa to už začína preklápať k tomu, že viac percent ľudí z môjho okolia je veriacich než neveriacich. Možno je to tým, že sa pohybujem v lepších kruhoch, ale kedysi to bolo úplne inak. V prostredí, kde som sa pohybovala, by som povedala, že až 90 percent ľudí, s ktorými som prichádzala každodenne do kontaktu, bolo neveriacich. Hovorím hlavne o školskom prostredí, tréningoch a rôznych voľnočasových aktivitách. Bolo pre mňa skôr výnimočné stretnúť niekoho, s kým by som mohla hlbšie hovoriť o témach ako Boh, viera a život veriaceho človeka.

Jakub: Vždy som mal okolo seba väčšinou neveriacich ľudí, približne 80 percent môjho okolia bolo neveriacich. Najmä ľudia, ktorí mi boli blízki. Toto sa začalo meniť niekde okolo strednej školy, keď som zistil, že veriaci ľudia ma vedú lepšie vypočuť a dokážeme si vzájomne pomôcť. Keď je Boh prítomný vo vzťahoch, má to pozitívny vplyv na celkové vzťahy. Momentálne sa snažím evanjelizovať svojich neveriacich priateľov, ale zároveň sa viac obklopujem ľuďmi, ktorí veria v Boha. Teraz je to už tak, že okolo 80 percent mojich blízkych sú veriaci, a tí zvyšní sú hľadajúci alebo takí, ktorých

sa snažím evanjelizovať, ale tam ešte je pred nami nejaká cesta.

Keď stretnete nového človeka, dokážete na prvý pohľad odhadnúť, či je veriaci alebo nie? Alebo potrebujete viac času na to, aby ste si to ujasnili? Aké sú podľa vás vonkajšie znaky alebo prejavy, ktoré naznačujú, že niekto verí v Boha?

Veronika: Nikdy som nad tým takto neuvažovala. Keď stretnem nového človeka, vnímam ho predovšetkým ako človeka. Nedávam ho hneď do nejakej kategórie typu „kresťan“ alebo „nekresťan.“ Tieto veci sa väčšinou ukážu prirodzene v priebehu rozhovorov alebo spoločných aktivít, keď máme šancu sa lepšie spoznať a rozprávať. Pre mňa to určite nie je o tom, že by som niekoho videla a hneď si povedala, že je alebo nie je kresťan. Všetci ľudia majú v mojich očiach rovnakú hodnotu.

Samozrejme, nechcem popierať to, čo ste práve povedali, ale nemyslíte si, že by to malo byť aj nejakým spôsobom viditeľné, že sme veriaci? Nemám na mysli len to, ako vyzeráme vizuálne, ale skôr sa pýtam, či by na nás nemalo byť nejakým spôsobom

poznať, že veríme. Čo si o tom myslíte?

Veronika: Vidieť by to určite malo byť, ale otázka je, či hneď na prvý pohľad, keď toho človeka stretneš. Niekedy je pre nás samotných náročné dávať to najavo takto priamo. Ale keď sa s tým človekom začneš rozprávať a priblížiš sa k nemu, k jeho srdcu, tak potom spoznáš, čo v ňom je. A to je podľa mňa podstatné – tam by to malo byť vidieť. Pretože človek na prvý pohľad môže vyzeráť úplne inak, než aký v skutočnosti je.

Jakub: Myslím si, že to je cítiť, keď do miestnosti vstúpi človek, ktorý má blízky vzťah s Pánom. Vieš to na prvý pohľad rozoznať. Hoci nevieš presne, čo je za tým, cítiš, že z tohto človeka vyžaruje Pánova prítomnosť a že žije v blízkosti Boha. Samozrejme, nie je to pri všetkých, ale sú ľudia, pri ktorých vieš povedať, že toto je človek, ktorý má s Bohom blízky vzťah.

Stalo sa vám niekedy, že ste si všimli nejaké znaky, ktoré by mohli naznačovať, že je daný človek veriaci? Napríklad, ak sa s niekým rozprávate už 15 minút a nepočujete žiadny vulgarizmus, tak sa vám možno zapne „kresťanská kontrolka“

a pomyslíte si: „Hm, to je zaujímavé.“ V mojom okolí to totiž nebývalo bežné – štandardom bolo skôr nadávať. Máte nejaký taký signál, pri ktorom by ste povedali, že toto je bod, pri ktorom spozorniete?

Jakub: Môže to byť oblečenie, výrazné piercingy alebo podobné veci, ktoré môžu naznačovať, že človek nie je kresťan. Pravdepodobne áno, ale stáva sa mi, že keď sa začnem rozprávať s niekým, kto je veriaci, alebo ho len tak stretnem, prinesie so sebou taký pokoj. Vtedy viem, že aha, toto je Boží muž alebo Božia žena. Pre mňa je pokoj tým najdôležitejším indikátorom.

Vedia o vás vaši kamaráti alebo vedeli, že ste veriaci a prinášate do miestnosti pokoj?

Jakub: Dlhú dobu som neprinášal do miestnosti pokoj, pretože som sa za to v úvodzovkách hanbil. Aj keď to nie je úplne správne slovo, mal som pocit, že to nie je niečo, čo by moji kamaráti oceňovali, a preto som s tým nevychádzal von. Potom som si uvedomil, že to bola veľká zbabelosť. Prečo by som mal skrývať svoju vieru? Začal som ju verejne vyznávať hneď, keď sa naskytna príležitosť. Uvedomil som si, že ak sa Pán

priznáva ku mne, nemôžem sa ja za neho nepriznávať. To by bolo veľmi sebecké.

No a vlastne už začínaš aj tému, o ktorej sa chceme rozprávať. Myslím, že sa asi všetci zhodneme, že do určitej miery sme povolaní k tomu, aby sme, ak to poviem tvojimi slovami, sa priznali k Ježišovi. A teraz otázka za milión: ako torobiť tak, aby to bolo na jednej strane úprimné z našej strany, aby sme to nenútili, ale zároveň, aby to prinášalo ovocie? To znamená, že také skutočné. Dávať si malý krížik, ktorý nikto neuvidí, je síce fajn, ale veľa ovocia to neprinesie. Veronika, otázka za milión: aká je tvoja odpoveď? Ako sa priznať v spoločnosti neveriacich ľudí k Ježišovi, aby to bolo správne?

Veronika: Keď niekde nájdeš tento návod, prosím, pošli mi ho hneď, lebo je to moja cesta, ktorú spoznávam celú moju cestu s Pánom. Ako nájsť ten správny balans v tom, aby som nebola považovaná za fanatickeho katolíka, ktorý sa všetkých snaží obrátiť, ale zároveň ani nebola úplne pasívna a nepriznala sa, že v nedeľu idem na svätú omšu? Môžem sa priznať, že som si prešla obidvo ma týmito štádiami. Na začiatku

som sa snažila všetkých obrátiť a zvestovať evanjelium, až po obdobie, keď som mala problém povedať, že idem v nedeľu do kostola.

Počula som taký citát, už neviem kde: „Kamkoľvek pôjdete a roznášate evanjelium, ak bude potrebné, použite aj slová.“ Toto je niečo, čo ma sprevádza celým týmto mojím posledným obdobím – snažiť sa robiť čo najviac dobra a činiť to dobro. A keď sa ma niekto na to spýta, tak rozprávať. Nechcem ísť s tým, že musím všetkým všetko povedať, lebo skutky a činy často hovoria hlasnejšie ako všetky slová, ktoré môžeme použiť.

Mne sa niekedy zdá, a vlastne aj v dokumentoch cirkvi môžeme čítať o pojme, ktorý nazývame predevanjelizácia. Tento pojem presne vystihuje, že v rámci akejkoľvek evanjelizačnej aktivity sa najprv potrebujeme s ľuďmi spriatelíť, získať si k nim cestu a vybudovať si s nimi vzťah. A to vôbec nemusí obsahovať slová ako Ježiš, cirkvi alebo Boh. Práve na tomto základe, ako hovoríš, sa dá stavať na skutkoch a niečom kvázi normálnom. Jakub, funguje to aj u teba, alebo máš úplne iný prístup k veci?

Jakub: Hej, mám rovnakú skúsenosť. Najprv to musíme žiť. Musíme byť dobrým príkladom, aby bolo vidno, že sme kresťania nielen na papieri, a že chodíme v nedeľu do kostola, ale naozaj sa snažíme žiť dobrý život, šíriť lásku, pokoj a radosť. Nikdy som neevanjelizoval tak, že by som išiel za neveriacim človekom a povedal mu: „Ty musíš spoznať Krista.“ Vždy to bolo skôr o tom, že som bol príkladom.

Stalo sa mi, že sa ľudia pýtali: „Prečo si taký radostný? Ako zvládaš ťažké situácie tak v pohode, keď máš tlak?“ A vtedy prišiel ten moment, kedy som im mohol povedať, ako to robím. „Nemusíte si to zobrať, ale ak to vyskúšate, budete rád.“ Takto som začal svedčiť o Bohu, a ľudia boli otvorení. Možno sa nad tým zamyslia a keď prídu do ťažkej situácie, budú vedieť, že Jakub im o tom hovoril, a skúsia sa obrátiť na Boha. To je to, čo chceme dosiahnuť.

My sme si pri kurzoch často rozprávali, že práve toto sa môže diať. Možno tie deti teraz niečo zazijú a odídu bez konkrétneho rozhodnutia, ale raz, v tom pravom momente, kedy sa budú lámať veci, si spomenú: „Počkaj,

veď nejaký Boh tu asi je. Mám v hlbokaj pamäti nejakú spomienku.“ A vtedy sa im to môže vybaviť.

Veronika: Učím sa rozlišovať momenty, kedy a ako môžem hovoriť o svojej viere. Pri každom konkrétnom človeku je to iné. U niektorých viem, že si môžem dovoliť povedať svoje názory už po prvých pár minútach, keď mi daný človek dá príležitosť.

Ale sú aj ľudia, pri ktorých to ide veľmi pomaly. Jedna z mojich najlepších a najbližších kamarátok je veľmi proti Bohu, alebo by som ju skôr charakterizovala ako neveriacu. S ňou to ide naozaj pomaly. Vie o mne. Vie, aká som a aké hodnoty vyznávam, ale aj tak musím byť veľmi opatrná a precízna v tom, kedy niečo poviem a kedy zasadiť to semienko viery.

Dostali sme sa do štádia, že ona chce vedieť viac o mne, a toto je veľká súčasť mojej identity. Snažím sa o tom rozprávať, no niekedy mám v sebe blok, ako keby som mala pocit, že to nie je prijímané. Napriek tomu sa to snažím robiť, lebo viem, že to, čo si povedal, má svoj význam. To semienko tam bude zasiať a mož-

no práve v kritickej situácii, keď nebude vedieť, čo robiť, si na to spomenie.

Začalo sa nám diať, že mi píše: „Veronika, mám toto a toto, mohla by si sa prosím pomodliť?“ A vtedy viem, že to semienko tam je, rastie a že je na správnej ceste. Neviem, čo má Boh pre ňu pripravené, ale viem, že to ide niekam, že sa to posúva.

Veronika: Mne sa na tomto, o čom sa rozprávame, zdá veľmi náročné, že to nemôžeme len hovoriť, ale musíme to aj žiť. Niekedy by bolo ľahšie postaviť sa na námestie, vziať mikrofón a všetkým, ktorí prejdú okolo, rozprávať, aký je Pán Ježiš dobrý. Potom by stačilo odísť do ďalšieho mesta a tých ľudí už nikdy nestretnáš. Ale v týchto vzťahoch, o ktorých hovoríme, žiješ denne. Ľudia ťa vidia nielen v твоjich najlepších dňoch, kedy ideš dobrým príkladom a všetko, čo hovoríš, aj žiješ, ale aj v dňoch, kedy to ide ťažko. A zároveň musíš s nimi znova a znova rozprávať. Nie je to len tak, že im povieš svoje názory a ideš ďalej. Ako sa vyrovnávate s takýmito momentmi, keď napríklad priateľa, ktorým sa snažíte

svedčiť a byť príkladom, vidia vás v situácii, ktorá vás vykreslí úplne v opačnom svetle? Ako to zvládáte?

Jakub: Mne sa toto stávalo v jednom období dosť často. Nemal som až tak blízky vzťah s Pánom, ale stále som pred kamarátmi vyznával, že som veriaci. Stále sa pýtali: „Prečo robíš také veci, keď si kresťan?“ alebo „Prečo sa správáš takto, keď si kresťan?“ Konfrontovali ma na dennej báze a ja som sa nad tým zamyslel. Vlastne ani neviem prečo som to robil. Vtedy som si začal prehlbovať vzťah s Bohom a zistil som, že to, čo robím, sú hlúposti, ktoré stáli iba na mne. Nechcel som s nimi bojovať, a tak som si povedal: „Okej, chcem ísť dobrým príkladom a chcem, aby Boh bol spokojný so mnou, ako sa správam a akým som.“ Predsa sme stvorení na jeho obraz. Rozhodol som sa snažiť zo všetkých síl, aby som bol čo najviac podobný Bohu, a len som sa snažil zlepšovať. Čiže vlastne neveriaci kamaráti, ktorí možno neboli blízko pri Pánu Bohu, ma posunuli bližšie k nemu.

Veronika: Mne sa skôr stávalo to, že keď som povedala „nie“ na niektoré veci, stretla som sa s veľkým nepochopením. Mnohí ma

zaškatuľkovali a hovorili: „Pretože si katolíčka, tak nebuď taká a poď s nami, urob toto. Nezviazuj sa tými svojimi hodnotami.“ Bolo pre mňa ťažké udržať si pevný postoj a ozaj sa vyhnúť veciam, ktoré nechcem robiť.

Ešte väčšou výzvou pre mňa bolo, keď som prežívala ťažký čas s Pánom, čo zasahovalo do všetkých oblastí môjho života. Presne vtedy prišla táto moja veľmi blízka kamarátka a pýtala sa ma, čo sa deje. Dlho som nevedela popísať, čo prežívam, pretože som si bola istá, že to nepochopí. Naše vzťah to veľmi narušilo, lebo som videla tú priepasť, ktorá sa vytvárala. Prežívala som niečo, čo ona nedokázala pochopiť. Keďže mi na nej veľmi záleží, snažila som sa jej vysvetliť, čo sa deje a že prežívam ťažké chvíle s Pánom. Ona však úprimne povedala, že naozaj nevie, o čom hovorím, a že tomu nerozumie. Ale dodala, že jej je ľúto, že to tak prežívam, a že ak sa budem chcieť porozprávať, je tu pre mňa. Bol to pre mňa veľmi silný moment. Nájdenie správnych slov a odvaha hovoriť o svojich pocitoch pred niekým, kto tomu absolútne nerozumie a nikdy to nezažil, bol pre mňa veľký challenge.

Spomenula si tie momenty, kedy si cítila tlak okolia. To je podľa mňa niečo, čo poznáme všetci. Ako sa s týmto vysporiadať? Dajme rady pre tých, ktorí s týmto tiež zápasia. Aké sú vaše recepty, ako obstať v tých ťažkých dennodenných skúškach. Môže to môže byť hocičo.

Jakub: Tak moja rada číslo 1 je, že hneď z rána pozvať Pána do našich dní, aby sprevádzal naše kroky, usporadúval naše myšlienky, aby tu bol s nami. A myslím si, že vtedy, aspoň u mňa, to funguje tak, že oveľa lepšie viem rozlišovať situácie a zachovať sa v rôznych veciach tak, ako je správne, keď už z rána vyjadrujem, že chcem, aby bol Pán so mnou. Takže toto mi veľmi pomáha.

Nemáš niekedy strach, že keď už svojim kamarátom desiatykrát povieš „nie“, tak jedennástykrát ťa už nezavolajú a zostaneš sám?

Jakub: Občas mám pocit, že ak by som bol s nimi, mohol by som urobiť nejaké chyby alebo spáchať hriech. Verím, že keď som si vybral Božiu cestu, niektoré veci nie sú požehnané práve z dôvodu, že to nie je Božia vôľa. Preto je lepšie, keď tam nepôjdem a

radšej strávim čas s inými kamarátmi alebo s niekým, kto je v súlade s Pánovou vôľou. Je lepšie nasledovať Jeho cestu, než ísť proti nej a skončiť s niečím, čo by neprineslo nič dobré.

Veronika: Moja rada znie, že nezáleží na tom, koľkokrát si sa doteraz rozhodol nesprávne. Vždy máš šancu rozhodnúť sa správne práve teraz, v tomto okamihu.

Možno si práve v tej chvíli spomeň na to, kým si a komu si uveril. Polož si otázku, či by Ježiš chcel, aby si to urobil. A znovu opakujem, je v poriadku, ak sa rozhodneš nesprávne, ale dôležité je, aby si si to priznal, uvedomil a potom vykročil vpred s odhodlaním, že už nechceš, aby sa to zopakovalo.

Spomenula si, Veronika, že si zažila obdobie, keď si sa bála povedať základné veci o svojej viere. Čo by si poradila niekomu z našich poslucháčov alebo čitateľov, kto sa nachádza v podobnej situácii? Nieкто, kto cíti, že by mal otvorene priznať napríklad to, že chodí v nedel' u na svätú omšu alebo že verí v Boha, ale nevie, ako to prekonať?

Veronika: Ja som to zažila v dosť

špecifickej situácii, keď som minulý rok odišla na dva mesiace do zahraničia. Prišla som tam s tým, že sa najskôr skamarátiť s ľuďmi, a potom im možno povedať o svojej viere. Ale ten moment akosi nikdy nenastal. Pamätám si situáciu ako z príručky – raz som poskladala prádlo jednej kamarátke a ona sa ma spýtala: „Keď si taká milá na nás, čím to je?“ A ja som vtedy vedela, že to je ten okamih, kedy to mám povedať. Ale nemala som odvalu. Keď som sa vrátila na Slovensko, uvedomila som si tú svoju slabosť a zlyhanie. Možno aj niektorí poslucháči sú v podobnej situácii – veľakrát mali možnosť sa priznať k svojej viere, ale nevyužili ju. Ja už nikdy nebudem mať šancu povedať tým ľuďom tam, prečo som sa správala tak, ako som sa správala. Ale odkedy som sa vrátila, rozhodla som sa, že sa to už nestane. Uvedomila som si svoje zlyhanie a čerpám z toho silu, aby sa to neopakovalo, keď budem opäť medzi novými ľuďmi.

Mne sa veľmi páči, že prirodzenými a autentickými slovami opisuješ koncept pokánia. Niečo, čo sa možno v našich životoch stalo nesprávne, ale práve tým, že si to uvedomíme, nás to vedie k zmene perspektívy,

k zmene myslenia – metanoia, grécke slovo, ktoré všetci poznáme. A práve z toho vychádza tá zmena. Tento rozhovor je v tomto smere naozaj teologicky hlboký a veľmi pekný. Ďakujem. Jakub, máš aj ty nejaký recept, ako prekonať ten prvý blok a vystúpiť na povrch s tým, čo sa deje?

Ja mám dve veci, ktoré mi pomohli. Jednou z nich sú moji veriaci priatelia. Vždy som u nich mal podporu. Keď som im povedal, že mám problém priznať niečo alebo že potrebujem pomoc, modlili sa za mňa a poskytovali mi takú ľudskú podporu – boli tu pre mňa. Aj keby som sa priznal, že som kresťan, a bol by som odsúdený ostatnými, stále som vedel, že mám niekoho, kto tu pre mňa bude.

Druhá vec je, že si veci vždy musím nejako logicky odvodiť. Premýšľal som nad tým, prečo mám problém priznať, že som kresťan. Ved' na tom nie je nič zlé, že? Priznávam, že Pán je môj Boh, že ma miluje, a ja som Jeho milovaný Boží syn. Budujem s Ním vzťah a na tom nie je žiadna hanba, žiadny dôvod, prečo by som si túto vec nemal priznať. Vtedy sa to vo mne zlomilo a začal som to otvo-

rene vyznávať. Uvedomil som si, že je to len dobrá vec, takže nie je dôvod sa za to hanbiť. A tak som začal verejne priznávať, že som kresťan a že som milovaným Božím synom.

Veľmi sa mi páči, že tu vidíme rôzne prístupy – analyticko-logické aj duchovno-emočné. Myslím, že to reflektuje tú plnosť toho, akí rôzni sme a čo všetko nám môže pomáhať. Obaja ste spomenuli, že sa momentálne váš okruh ľudí viac posúva smerom ku kresťanom. Ak by ste však mali do konca života žiť väčšinou medzi neveriacimi ľuďmi a mali by ste iba ten svoj ‚ostrovček‘, o ktorom hovoril Jakub, aká by bola podľa vás tá najväčšia podpora alebo spôsob, vďaka ktorému by ste to zvládli?

Veronika: Pre mňa je to určite ten ‚basecamp‘ – skupina ľudí, za ktorými sa môžem vrátiť a byť úplne sama sebou, otvorene hovoriť o všetkých oblastiach môjho života, vrátane viery. Vďaka tomu budem mať silu vychádzať medzi neveriacich ľudí, pretože stále budem vedieť, že mám miesto, kde sa môžem vrátiť. No a určite osobná modlitba a vzťah s Ježišom sú tým najväčším zdrojom

sily a pokoja. Ten nás poháňa a dáva nám vytrvalosť, ktorú často potrebujeme, keď sme medzi neveriacimi. Je ľahké nechať sa stiahnuť prúdom sveta, ale keď máme svoje hodnoty a pevné ukotvenie v Ježišovi, je ťažšie, aby nás to ovplyvnilo a odklonilo z našej cesty.

Čo by som poradil našim poslucháčom, ktorí v týchto dňoch, možno aj na turné, zažili dotyk Pána Boha, ale nachádzajú sa v situácii osamelosti?

Pre mňa je to o istote, ktorú mám v Bohu. Moja identita spočíva v tom, že som si istý, že keď mám identitu v Bohu, On požehnáva a sprevádza moje kroky. Nie som tu náhodou; Boh si ma chce na tomto svete použiť. Okruh neveriacich ľudí, ktorých mám vo svojom živote, tam nie je náhodou. Neposlal ich tam, aby ma zmenili, aby som prestal veriť v Boha alebo aby sa môj vzťah s Ním pokazil. Naopak, som tu, aby som bol pre nich dobrým príkladom a ukázal im, že Boh je láska, jediné dobré, čo na svete máme. Mám istotu, že som tu pre niečo, a že Boh ma tu chce mať. Je so mnou vždy, keď to potrebujem.

Milí kamaráti, ak nás čítate alebo počúvate a toto sa vás týka, chcem vám ešte raz upriamiť pozornosť na krásne rady, ktoré ste práve počuli. Pracujte na svojej identite v Pánu Bohu, verte a prijmite, že má s vami plán, a že možno aj vaše okolie je súčasťou tohto plánu. Nájdite si bezpečný prístav, z ktorého budete môcť vychádzať. A v tom všetkom nezabúdajte na dennodenný kontakt s Ním prostredníctvom osobnej modlitby a ranných rozhodnutí, ktoré ste pred chvíľou spomínali. Tento plán je reálne použiteľný pre všetkých ľudí, či už sa nachádzajú v stopercentne veriacom prostredí, alebo v 99 percentách neveriacich.

**Godzone mužská konferencia sa
po piatich rokoch vracia:**

VYSTÚP NA SVÄTÝ VRCH

Tento článok si
môžete vypočuť
aj v [audio verzii](#).

Po piatich rokoch sa Godzone mužská konferencia opäť vracia s témou, ktorá znie: Vystúp na svätý vrch. Uskutoční sa v dňoch 6.-7. decembra 2024 v kine Hviezda na Sliachi. Táto konferencia má za cieľ spojiť mužov zo Slovenska a Čiech v jednote a viere, a vytvorí priestor na posilnenie bratstva a duchovného života.

Téma tohto ročníka sa sústreďuje na výzvy, ktorým moderní muži čelia. Každý z nich plní množstvo úloh – syn, otec, manžel, brat,

zamestnávateľ či zamestnanec. Sú tí, ktorí chránia, zabezpečujú, vedú a tvoria. Ako však nájsť rovnováhu medzi všetkými týmito zodpovednosťami a úlohami?

Cesta hľadania rovnováhy nie je jednoduchá. Často pripomína výstup na strmý vrch plný nástrah a prekážok, no práve táto námaha prináša skutočný zmysel a rast. Hoci tento výstup treba podstúpiť znovu a znovu, je to cesta, ktorá vedie k naplneniu a obnoveniu sily.

Inšpiratívne otázky a rečníci

Ako nájsť na tejto ceste podporu v Ježišovi a spoločenstve iných mužov? Ako prejsť z mentalítu chlapca do mentalítu zrelého muža? Tieto a mnohé ďalšie otázky budú rezonovať počas konferencie, kde vystúpia inšpiratívni rečníci ako Peter Podlesný, Martin Janus, Ján Buc, Vlado Žák a ďalší.

Program konferencie je navrhnutý tak, aby každý účastník našiel niečo, čo ho osobne osloví. Súčasťou budú diskusie, prednášky, svedectvá a spoločné modlitby. Zároveň bude vytvorený priestor pre spoznávanie mužov z rôznych kútov Slovenska a Česka, čím sa posilní pocit bratstva a vzájomnej podpory.

Význam témy: VYSTÚP NA SVÄTÝ VRCH

Téma je výzvou pre mužov prekonať svoje osobné zápasy a problémy. Názov symbolizuje pohyb smerom nahor – smerom k lepšej, vyzretejšej verzii seba samého, k miestu, kde sa približujeme k Bohu.

Na svätý vrch odkazuje na po-

svätý priestor, kde sa stretáva nebo so zemou. Je to miesto, kde môžu muži nájsť duchovné povzbudenie, obnovu a silu pokračovať v každodenných výzvach. Hora ako symbol zastavenia sa a načerpania nových síl je pozvaním pre mužov, ktorí sú často unavení z neustáleho úsilia a práce, aby si našli čas na reflexiu a duchovnú obnovu.

Pozvanie k celistvosti

Cieľom konferencie je pomôcť mužom nájsť celistvosť nielen v pracovnej sfére, ale aj v duchovnom a emocionálnom živote. Vystúp na svätý vrch je pozvaním k tomu, aby sa muži zastavili, zhodnotili svoj život a objavili nové cesty ako žiť plnohodnotne a autenticky.

Všetky informácie o konferencii a prihlasovanie nájdete na stránke

muzi.godzone.sk

MUŽSKÁ KONFERENCIA '24

6.-7.
DECEMBER

VYSTÚP
NA SVÄTÝ
VRCH

KÚPELE
SLIAČ

MUZI.GODZONE.SK

Tento článok si môžete vypočuť aj v [audio verzii](#).

GODZONE academy

Čo prináša Godzone academy slovenským, prípadne českým veriacim.

Martina: Určite je to výborný priestor na rast, nielen osobnostný, ale aj duchovný. A zároveň je to miesto, ktoré zapaluje srdcia tým, že ľudia počujú tých, ktorým horí srdce za určitú tému. Ten oheň sa tak prenáša na poslucháčov a je to určite kvalitne strávený čas pre mnohých.

Peter: Páči sa mi, že magazín prináša komplexné vyučovanie, nejde len o krátku, povrchnú pred-

nášku. Témy idú naozaj do hĺbky, a tým poslucháči môžu načerpať skutočne hlboké poznanie.

Vedeli by ste k niečomu prirovnať Godzone academy?

Martina: Mne to pripomína priateľka na telefóne. Keď máte nejaký problém alebo sa chcete dozvedieť viac o určitej téme, jednoducho si vyberiete jeden z mnohých kurzov, ktorý sa týka práve vás a témy, ktorú potrebujete riešiť. Poskytne vám to osem prednášok, takže do danej problematiky vstúpíte komplexne, presne ako

Peťo spomenul. Je to múdra, priateľská rada od skúsených ľudí.

Peter: Pre mňa je to možno alternatíva k dobrej knihe, takej hlbkovej, biblickej. Pre nás, lenivých ľudí, ktorí nechcú čítať, ale zároveň sa nechceme ochudobniť o hlboké poznanie.

Prečo je potom dôležité také neustále vzdelávanie vo viere?

Peter: Viera je taká široká a obahuje toľko tém, že zasahuje do každej oblasti života. Nedá sa naučiť za deň, rok ani za desať rokov – učíme sa ju celý život.

Martina: Myslím si, že je dôležité neustále oživovať ducha, aby sme neupadli do pohodlia a nemysleli si, že to, čo už vieme, nám stačí na celý život. Potrebujeme sa neustále vzdelávať, prehľbovať svoje vedomosti, čo nás núti premýšľať nad vlastným životom. A zároveň tak rásť a upevňovať si základy, nielen pre evanjelizáciu, ale aj do života, aby sme vedeli, ako sa zachovať v situáciách, kedy treba obhájiť svoju vieru.

Existuje nejaký kurz alebo téma, ktorá dostala zvláštnu pozornosť alebo pozitívnu spätnú väzbu od účastníkov?

Martina: Počula som, že jedno stretko si vybralo kurz od Mary Healy, a na základe toho sa rozvinulo až osem skupiniek. V rámci nich nastalo také veľké uvoľnenie do služby, že to zasiahlo celé spoločenstvo. Menšia skupinka získala vďaka kurzu informácie, ktoré im chýbali, a potrebovali sa v nich dozvedelať. Zároveň to bolo pre nich tak inšpirujúce, že ich to ‚zapálilo‘ pre službu uzdravovania, ktorou slúžili celému spoločenstvu.

Existuje pre vás nejaká veľká výzva pri vytváraní a spravovaní tejto platformy?

Peter: Výziev máme viacero, aj z technického hľadiska. Tento rok sme prerábali celú platformu Godzone Academy, aby bola rýchlejšia a používateľsky prívetivejšia. Chceme, aby ľudia mali lepší zážitok, ale zároveň viacero nových funkcií. To bola pre nás nová výzva – zavádzanie týchto funkcií. Napríklad možnosť prehrávať kurzy ako audio aj pri vypnutom displeji, napríklad počas jazdy autom. Do kurzov sme tiež pridali novinku – aplikáciu do života, kde si po pozretí kurzu alebo časti videa ľudia môžu nájsť čas zamyslieť sa nad tým, čo počuli, a aplikovať to do svojho

života. Okrem toho pripravujeme množstvo ďalších vecí, takže sa máte na čo tešiť. Toto všetko sú technické výzvy, ale máme pred sebou aj ďalšie, napríklad čo sa týka nových rečníkov alebo tém. Ale to nechajte ako prekvapenie.

Martina: Ja môžem prezradiť jednu novinku, ktorá vznikne tesne po Godzone Tour – budú to livestreamy s našimi hosťami. Tie livestreamy už nebudú možno tak vzdelávacie, ale skôr osobnejšie. Prečo práve títo hostia na danú tému? Čo ich k nej ťahá, alebo ich osobné svedectvá – to všetko bude takým pohľadom do zákulisia Academy.

Chceli by ste, aby Godzone Academy priniesla nejaké konkrétne ovocie do života predplatiteľov?

Martina: Radi by sme, aby im priniesla slobodu a múdrosť v tom, že tému pochopia do hĺbky a dokážu ju aplikovať v bežnom živote, v každodenných situáciách. Tiež by sme boli radi, keby účastníkov posunula hlbšie vo vzťahu s Ježišom.

Vidíte nejaký trend v používaní Godzone Academy? Preferujú ľudia skôr jednotlivé kurzy ale-

bo predplatné a dlhodobejšie vzdelávanie?

Peter: Určite máme viac aktívnych užívateľov s predplatným. Logicky je to lacnejšie a dlhodobejšie – získajú prístup ku všetkým kurzom, ktoré sme natočili. Ale stále je veľa ľudí, ktorí si kupujú samostatné kurzy, čo má svoje výhody. Majú k nim dlhodobý prístup, nikdy ich nestratia a môžu sa k nim kedykoľvek vrátiť, najmä ak z nich čerpajú do svojej služby. Takže áno, viac je predplatných, ale aj jednotlivé kurzy alebo skupinové kurzy sú populárne.

Maťka, spomínala si mi vtipný príbeh o tom, ako sa niektorí ľudia snažili prvýkrát kúpiť kurz na Godzone Academy. Môžeš to porozprávať?

Martina: Bolo to veľmi milé, hlavne po vydaní prvého kurzu, o ktorý bol veľký záujem. Volalo mi množstvo ľudí, ktorí sa ešte nikdy nestretli s takouto platformou. Bola to pre nich novinka, takže nevedeli, ako si kurz zakúpiť – pýtali sa, či je to na určitý čas, alebo si ho môžu pustiť kedykoľvek. Postupne sme sa cez telefón dopracovali k tomu, ako si kurz zakúpiť. A bolo veľmi príjemné počuť tú radosť na druhej strane, keď to

konečne zvládli a cítili sa inovatívne, akoby ich to posunulo do niečoho nového. Tieto správne inovácie prinášajú ľuďom, ktorí s nimi ešte nemali skúsenosti, veľkú radosť.

Máte ešte nejaké vízie alebo plány do budúcnosti, ktoré by ste vedeli prezradiť?

Martina: Mojou víziou je, aby platforma naozaj rástla a témy, ktoré sa budú postupne pridávať na akadémiu, boli stále viac aktuálne. Aby reagovali na súčasné dianie v spoločnosti a prinášali pohľad viery a Kristov pohľad.

HLAVNÍ PARTNERI

Credo

MEDIÁLNI PARTNERI

Vyveska.sk

Posol

KREŠŤAN DNES

Slovo+
POBUDNÉ ČLÁNOKY

ŽIVOT VÍRY

Katolícký týždeň

Katolícke
noviny

UNITED

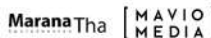
Christnet

PARTNERI

Filmána

godzin
magazin

GODZONE
PROJEKT